

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice

/2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem

/2008+2014/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou

/2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010+2015/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

V 52. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Dny otevřených dveří / 6

Exkurze na Polygrafce / 8

Výprava za ledopády / 12

Florbalové turnaje / 21

Milí čtenáři, dívám se z okna a přemýšlím, jak dlouho bude ještě mrznout. Letos se paní zima předvedla v celé své kráse. Okusili jsme, jaké to je žít na horách a denně odhazovat hromady sněhu, čelit ledu na střeších a uklouzaným chodníkům. Jen je trochu škoda, že nebylo bílo už o Vánocích. Mnohokrát jsem si řekla, že letos v zimě jde vážně nemilosrdně do tuhého. A tak sypu ptáčkům a nadšeně sleduji sýkorky a jejich nálety. A poznala jsem také dlaska, rehky, kosy a vrabčáky. Oh, jsem dobrá, a samochvála mi vůbec nevadí. A mám radost, že snad neumrznu, chudáčky.

Příliš se netěším na tání a bláto, také mám obavy z přebytku vody. Copak zase provede naše Mandava. A navíc, jarní bláto bytostně nesnáším. Někteří brblají, že je příliš sněhu. Nemám rád zimu, slychávám někdy ráno důrazně vyřčenou větu našeho zlatého údržbáře Jirky Fochta, než za mnou zaklapnou dubové dveře. Mně to nevadí, usmívám se, alespoň nemusím umývat zablácené boty. Má to ta příroda s námi těžké. My s ní ale také.

Tohle únorové číslo je ryze zimní. Přináší mnoho pěkných a zajímavých článků jako vždy. A tak si udělejte čas, až přijdete třeba z běžek nebo ze zimního výletu. Však se také dočtete o tom, jak i Polygrafka vyrazila do zasněžené krajiny za oranžovými rampouchy v Brtníkách a jak Poly-

grafáci čelili v teniskách závějím, mrazu a uklouzaným kopcům. Vratte se v reportážích do předvánočního času, pojedte s námi do kina, na přednášku nebo na stužkovací večírky.

Právě se zabývám prvním čtením textů a žasnu, kolik se toho u nás v tomhle pololetí událo. Přinášíme nejen zprávy a reportáže, ale vybízíme vás k účasti na soutěžích, které připravila redakce. Buďte tak hodní, milí čtenáři, berte nás vážně a zapojte se do výzev. Chceme maskota pro Bezevšeho, kreslete a posílejte návrhy. Fotěte se s Bezevšeho a snímky nám posílejte. Skončujte s pasivitou. Nechť je vám výhra lákadlem. Taková obrovská čokoláda přeci není k zahození. Vyzývám nejen, žáky, ale také pedagogy, rodiče, sourozence či přátele. Soutěžte o dobrotu a své nápady a odpovědi posílejte do redakce na bezevseho@sosmgrp.cz.

Dopisují úvodník, dešť bičuje okna a silný vítr zprudka naráží do okenních tabulí. Tak mám vážné obavy, cože se děje na horách, kam se svými pedagogy odjeli prváci. Ale o tom až v příštím čísle.

Mějte se hezky, ať s jarem přijde aktivita. A světlo. A teplo. A barvy! A vůně. To bude krása. A tak ještě chvíli odpočívejte. Právě teď přichází ta pravá chvíle s naším báječným časopisem o báječných lidech.

Howgh!

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΣΙΛΟΤΑ ΙΝΤΡΑΥΚΕΗΟ

ŘÍJEN 2016

Pro všechny ubytované se uskutečnila tradiční STEZKA ODVAHY, které se zúčastnil rekordní počet dvaceti čtyř žáků. Bohužel, někteří ze zúčastněných nedodrželi pravidlo – nic ve škole nepoškodit. Nastalo pak zdoluhavé hledání viníků (nikdo nebyl tak statečný, aby se dobrovolně přiznal a odčinil škodu) a vybírání potřebné finanční částky na opravu. Doufám, že se podobná situace nebude už nikdy opakovat, protože tato akce je velmi oblíbená, koná se už mnoho roků a zatím nikdy jsme nemuseli podobnou situaci řešit.

Aktivity vychovatelek v rámci jejich skupin:

Paní vychovatelka Obergruberová:

1. ročník - dívky – beseda o efektivním učení,

2. ročník – o základech společenského chování. Paní vychovatelka Machová:

1. ročník chlapci – povídání na téma pravidelný režim, biorytmus, hygienické návyky.

Paní vychovatelka Trejtnarová: -osvojování studijních návyků, řešení spolužití na pokojích

LISTOPAD 2016

V listopadu k nám na domov mládeže přišel na návštěvu pan učitel Makovský a odvážně usedl do našeho HORKÉHO KŘESLA, aby odpovídal na předem připravené otázky i otázky „z pléna“ nejen o svém životě, ale i o svých názorech a zkušenostech.

Protože listopad je také měsíc dušičkový, hodně žáků se zúčastnilo ČERNÉ HODINKY, kde se rozjímalo o životě a smrti (příběhy, kultura pohřbívání, historie...).

Proběhla také zábavná etapová soutěž KUFR a nabídka relaxačních technik.

Paní vychovatelka Machová se věnovala pomoci žákům v jejich osobních problémech a v rozhovorech individuálních a skupinových si se žáky povídala o lásce, partnerství, založení rodiny...

Další témata ve skupinách:

paní vychovatelka Obergruberová:

– mezilidské vztahy (přátelství), denní režim (spánek, biorytmus...),

paní vychovatelka Trejtnarová:

– stres a duševní zdraví

PROSINEC 2016

Hlavní akcí posledního měsíce roku bylo TRADIČNÍ VÁNOČNÍ POSEZENÍ (vánoční atmosféra, vyprávění zvuků a příhod, pohoštění, dárečky s překvapením...).

Jako každý rok se soutěžilo o nejlépe vánočně vyzdobený pokoj (zapojily se bohužel jen dívčí pokoje - vyhrály sladké odměny).

S velkým zájmem se setkal vánoční turnaj ve STOLNÍM FOTBÁLKU

1. místo: A. Asaad, L. Fidler

2. místo: Š. Minářová, K. Voglová

3. místo: T. Waldmann, Z. Horáček,

L. Jech, J. Šíma.

Pod vedením paní vychovatelky Machové se vyráběla vánoční přáníčka, součástí byly i vánočně laděné hovory, výzdoba pokojů a vytváření hezkého prostředí na DM.

Pro žáky bylo také připraveno mnoho zábavných her: Grafolog, Dědečkovo skleněné oko, Na vraha, Macháček, Městečko Palermo.

LEDEN 2017

Paní vychovatelka Machová se věnovala řešení problémů s kázní, dodržování pravidel na DM a varování ohledně užívání návykových látek. Žákům také pomáhala v jejich osobních problémech, mluvila s nimi o životě (zážitky vlastní i cizí) a motivovala je ke třídění odpadu.

Paní vychovatelka Trejtnarová kromě vyprávění o prožitých Vánocích hrála se žáky hry (Bomba, Aktivita, Popletené věty) a motivovala žáky ke sbírání víček pro nemocnou Sofinku.

Skupina paní vychovatelky Obergruberové řešila lásku jako důležitou součást mezilidských vztahů (1. ročník dívky) a nebezpečí gamblingu a závislosti na PC (2. ročník).

Pro ty, kdo se nebojí tmy, se uskutečnila tajemná STEZKA ODVAHY (vyprávění strašidelných příběhů, cesta noční školou a plnění připravených úkolů).

-lo-

HORKÉ KŘESLO

Tento článek do Bezevšeho je prvním, kterým přispívám. Paní vychovatelka Obergruberová mě požádala, abych začala popisovat události z našeho intráckého života. První, o čem budu psát, je beseda s názvem „Horké křeslo“. Jako host mohl být vybrán učitel z praxe nebo ze školy, o čemž se hlasovalo. S nejvíce hlasy zvítězil pan učitel JOSEF MAKOVSKÝ.

Dne 21. listopadu 2016 pak přišel na náš internát, aby odpovídal nejen na námi kladené otázky, ale i na ty předem připravené paní vychovatelkou. Byly připraveny svíčky a osvětlení, které vytvářelo hezkou atmosféru a bylo to příjemné zpestření dne. Pan učitel povídal o svém životě a o všem možném a vše vždy hezky rozebral. Prožil s námi skoro dvě hodiny, a kdyby mohl, povídal by dál. Děkujeme panu Makovskému, že byl ochotný přijmout naši nabídku a mohli jsme se poznat jinak než ve školních lavicích.

Paní vychovatelka Lenka Obergruberová**Zaujala vás nebo pobavila některá z odpovědí?**

Zajímavé pro mě bylo srovnání naší školy s ostatními školami, kde pan učitel Makovský působil, a potěšilo mě, že atmosféru v naší škole hodnotí pozitivně. Utkvěla mi také v hlavě jeho myšlenka, že čím je starší, tím víc má pocit, že všechny změny jsou často změnami k horšímu. Já to totiž čím dál víc vnímám podobně. Zaujatě jsem poslouchala povídání o tom, nakolik

jeho život ovlivňovala doba socialismu. Důležité pro mě bylo i slyšet, co ho s manželkou vedlo k adopci dvou dětí. Z besedy jsem odcházela s pocitem, že s panem učitelem Makovským bych si měla dlouhé hodiny o čem povídat.

Karel Líčko 1.A**Jaká pro tebe byla beseda s panem učitelem Makovským?**

Byl to dobře strávený čas.

Zaujala tě nebo pobavila některá z odpovědí?

Byla to celkem sranda. Dobrá otázka byla, jaké ženy se mu líbí.

Karel Baláz 3.S**Jaká pro tebe byla beseda s panem učitelem Makovským?**

Beseda se mi líbila, ale nepřišla mi tolik zábavná jako minulý rok.

Zaujala tě nebo pobavila některá z odpovědí?

Překvapilo mě, jak nám řekl, že je pěstounem dvou děvčat.

-BL-

Proč říká škola NE elektronickým cigaretám

Zákon definuje elektronickou cigaretu jako výrobek **napodobující** funkci tabákového výrobku, jehož účelem je vdechování nikotinových výparů. Vapování elektronické cigarety je tedy činnost, která napodobuje kouření cigarety. Škola podporuje zdravý životní styl a chrání zdraví žáků, proto nemůže povolit nic, co na ně může mít negativní psychologický dopad.

-lo-

VÁNOCE NA INTRU

Jelikož jsem na intru prvním rokem, Vánoce jsem tu prožívala premiérově. Chyběla k tomu trochu atmosféra, protože nebyl vůbec žádný sníh. Když jsme přijeli na intr první adventní neděli, začali jsme si zdobit pokoje a pálit vonavé svíčky. Paní vychovatelky vyhlásily soutěž o nejlepší pokoj. Vyhrály to rovnou tři pokoje najednou.

Poslední týden, který jsme na intru strávili, nám paní vychovatelka Trejtnarová zpestřila Vánoce tím, že v naší klubovně udělala posezení, kde nám předala nějaké dárky, které doma našla. Také jsme si povídali o různých tématech. Ve středu 21. prosince jsme intr opustili na sladkých čtrnáct dní a jeli do svých domovů.

-BL-

DOMOV MLÁDEŽE aneb život intráků

Dovolte mi, abych vám představila prostory našeho náhradního domova. Náš domov mládeže se nachází ve druhém patře naší školy. Z prvního patra musíte absolvovat dvoje schody, než se dostanete do druhého patra, tedy na internát. Po zdolání schodů se ocitnete před vychovatelkou, na tu pozor, ta je jedno velké jestřábí oko. Není možné, aby tomuto oku něco uteklo.

Naše vychovatelky jsou důkladné v naší morální výchově a především jsou klenotem domova, který je během školy naším náhradním. Od vychovatelny se náš internát rozděluje na dvě části. A to na levé a pravé křídlo. V pravém křídle najdete nejzlobivější směsici intráků, která si umí udělat z internátu holubník. Ale pozor, musíme také zmínit to, že to jsou smíšci se srdcem na pravém místě. V tomto úseku se vyskytuje také samotka, kterou si vyberou většinou ti, co chtějí mít svůj klid a nechtějí trávit celé dny mezi dohadujícími se pubertáky.

Pokud se vypravíte do levého křídla, budete procházet dlouhou chodbou a míjet naše obydlené buňky, kde najdete na začátku především kluky. Dále budete procházet přes klubovnu, která slouží k zabíjení našeho drahocenného času a mimo jiné i k přípravě občerstvení v podobě vydatného popcornu z mikrovlnky.

Potom zavítáte do méně bezpečnější zadní části levého křídla, a to mezi slečny. U těchto pokojů můžete spatřit přenádherný výhled na dvůr naší školy. Prosklená část slouží jako velmi spolehlivá pozorovatelná pro zvědavé studenty. Pokud hodláte mít ve svém volném čase přehled, kdo kam právě jde nebo kdo právě přijel, určitě vás tato část internátu nezklame. Takže určitě neváhejte a přijďte si ověřit náš bezchybný výhled.

Vaše Bára Šudová ze 4.P alias Šuditko

Poslední den před vánočními prázdninami proběhla na naší škole, již tradičně, vánoční besídka.

První hodinu se třídní učitelé se svými žáky usadili ve svých třídách a zahájili tento příjemný den. Poté jsme se rozdělili do skupin, kde každý dělal to, co ho baví. Výběr mezi různými stanovišti byl široký. Někteří vyráběli krásné sváteční dekorace, jiní šli na procházku. Při tvoření chutných perníčků jsme se také nenučili, zpěváci měli hudební dílnu. A ti zbylí, vášniví sportovci, se vyřádili na sportovištích. Doufáme, že se všichni bavili stejně jako my. Snad se všichni sejdete příští rok opět ve zdraví, tedy kromě nás, maturantů.

-Danča- a -Káta-

DOBROVOLNÁ SBÍRKA SRDÍČKOVÝ DEN

Každý rok se naše škola zapojuje do dobrovolnických sbírek. Letos to byla sbírka SRDÍČKOVÝ DEN. Do ulic města bylo vysláno pět dvojic. Ptaly se lidí, zda nezakoupí předmět ze sbírky, jejíž výtěžek bude věnován hendikepovaným dětem odkázaným na pomoc rodičů. Tato sbírka, do které jsem se také zapojila, mi ukázala, jací lidé jsou. Někteří nám přispěli hned, některé jsme chvíli přemlouvali a někteří se na nás jen podívali a šli dál. Ráda se příště zapojím

znovu, ale v lepším počasí, protože v prosinci je už docela zima.

Jednotlivé dvojice získaly:

B. Mannová, M. Sommerschuhová	1 488 Kč
N. Hájková, K. Sieberová	1 291 Kč
B. Liščáková, T. Zikmundovský	820 Kč
J. Michalina, K. Štěpánková	792 Kč
N. Porazilová, E. Zetková	577 Kč
Celkem žáci získali:	4 968 Kč

-BL-

Blanka Liščáková

Nová tvář redakční rady

Jmenuji se BLANKA LIŠČÁKOVÁ, je mi patnáct let a bydlím v České Kamenici, ale teď ve školním roce bydlím tady u nás na intru. Jsem dost veselá osoba, většinu času mě můžete vidět s úsměvem ve tváři, ale také mě dokáže spousta věcí rozhodit. Poslední dobou jsem začala docela dost číst knihy různého žánru, strašně ráda kreslím. Hudbu poslouchám také dost často, je mi jedno, co a kdo to je, poslouchám spíš podle nálady. Psát budu o životě z intru, ale také sem budu přidávat i jiné články. Budu se podepisovat iniciálami BL.

Vánoční Drážďany

Jako každá třída jsme si výlet do Drážďan moc užili. Nepršelo ani nesněžilo, ale zato byla pořádná zima a foukal severní ledový vítr. Můžu klidně za každého říct, že jsme si všichni koupili alespoň jeden vánoční dárek. Někteří i více... Vraceli jsme se promrzlí, ale zato v pořádku a zdraví.

-Šerly-

HURÁ HORY

20. února se před osmou hodinou ranní začali scházet účastníci zimního výchovně vzdělávacího kurzu, aby je autobus následně dopravil na Turistickou chatu Planě pod Ještědem. Tady stráví naši lyžaři, snowboardaři i pěší turisté jistě krásný týden. Věřím, že o zážitky z kurzu se s vámi podělí v příštím vydání Bezevšeho.

-iša-

Pro kterou vysokou školu se rozhodnout?

Dne 26. ledna 2017 jsem se byla s kamarádkou podívat na Dni otevřených dveří v Ústí na Pedagogické fakultě (UJEP). Jedním slovem to tam bylo úžasné. Všichni byli milí a netvářili se, jako bychom je rušili. Naopak, byli rádi, když jsme za nimi přišli a prosili o radu. Všude byli spokojení a usměvaví studenti, kteří představovali svůj obor. Ještě že škola není takové bludiště jako u nás. Po získání informací o oboru, který nás zajímal, jsme šli do auly, kde studenti představovali fakultu. Tento den se mi velmi líbil a těm, kdo mají rádi spíše rodinné školy, doporučuji UJEP.

Druhý den jsme s kamarádkou jely na Technickou univerzitu v Liberci, také na Pedagogickou fakultu. Ani jedné z nás se tam moc nelíbilo. U stánků, kde nabízeli obory, stáli pouze kantoři, studenty jsme nepotkali. To mě trochu zarazilo, ale nevadilo mi to. Když jsme se šli zeptat na obory, které nás zajímají, byli kantoři milí, ale drželi si určitý odstup. Srdečnost jako na UJEPu nikde.

To je ale jen můj subjektivní dojem, každému vyhovuje něco jiného. Já hledám rodinnou školu, jako je ta naše.

-Šmudla-

Kam na vejšku?

V pátek 16. prosince 2016 navštívil maturanty ze třídy 4.S a 4.P Ing. Ondřej Panák, Ph.D. z Fakulty chemicko-technologické v Pardubicích, aby nás informoval o možnostech dalšího studia po střední škole. Poutavě nám přednášel nám o průběhu dalšího vzdělání na univerzitě a promítl nám prezentaci o možnosti vysokoškolského vzdělání na Katedře polygrafie a fotofyziky. Nakonec jsme měli možnost soužít o knihu.

Věříme, že mnohé z nás toto povídání inspirovalo a že někteří využijí možnosti navštívit školu při dnech otevřených dveří.

-Danča- a -Káta-

0 individuálním odborném výcviku

Jak mnozí z nás vědí, odborný výcvik s povolením pana Ivo Šabaty můžeme vykonávat i mimo školu. Když jsem studoval obor grafika, byl jsem na praxi v reklamní agentuře, kde jsem se toho dost naučil. Teď si doplňuji studium v oboru tiskař. S ofsetovými stroji jsem se ve škole rychle naučil, a proto jsem se rozhodl přiučit se jinde. V Tisku v Krásné Lípě byli tak hodní a přijali mě k sobě na praxi. Mají tu o hodně novější stroje, než máme my, proto je také práce při tisku mnohem jednodušší. Například na pětibarevném ofsetovém stroji se tiskové desky založí doslova úplně samy. Nečekal jsem, že by mě tiskařina tak hodně bavila, proto jsem strašně rád za to, že tu jsem s lidmi, kteří se tiskařině věnují patnáct až dvacet let a předávají mi své zkušenosti. Když jsem nastoupil, měl jsem obavy z nového prostředí a z nových lidí. První týden praxe jsem byl přidělen knašemubývalému studentovi Dušanovi Zápotockému, se kterým se znám. Všemmu mě naučil a seznámil s novým prostředím. Teď už se těším na to, až budu všechno perfektně ovládat. Tiskařina je vážně skvělá práce, ale mě to stejně táhne pořád víc ke grafice a tvorbě videa.

-Dom-

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

21. 10. 2016 – 1.A

V říjnu se uskutečnila preventivní aktivita v 1.A (PPP Rumburk, lektori Mgr. Eva Michalinová a Mgr. Zdeněk Staněk), věnovaná lepšímu poznání se žáků navzájem. V rámci KOLEČKA žáci povídali o sobě a svém životě a následně si psali při aktivitě RUKA navzájem pozitivní vzkazy.

Trochu zpětné vazby:

- Bylo to přínosné, protože jsme se zase dozvěděli něco o tom, co si o nás spolužáci myslí.
- Tahle přednáška mi přišla velmi užitečná. Poznal jsem lidi ze třídy více, než jsem si myslel.
- Na další sezení bych chtěl třeba nějaké hry, aby se rozmluvili i ti, co mluví potichu a jsou uzavřeni do sebe.

2. 1. 2016 – 3.A + 3.S

V listopadu naši školu opět navštívil pan Pavel Pabián a se žáky 3.A a 3.S diskutoval na téma závislost, mezilidské vztahy (láska, přátelství, partnerství, rodičovství) a rizikové sexuální chování.

11. 11. 2016 – 2.A

Ve 2.A proběhla preventivní aktivita (PPP Rumburk, lektori Mgr. Eva Michalinová a Mgr. Zdeněk Staněk), kde žáci měli v první části mluvit o tom, co je zajímavé, trápí a co by potřebovali řešit. Tato část představovala trochu problém. Všichni se obávali začít, aby se neztrapnili před ostatními, bylo problematické mluvit o osobních věcech.

Ve druhé části se pracovalo ve dvou skupinách (holky a kluci). Úkolem každé skupiny bylo napsat, co by jim scházelo, kdyby na světě neexistovalo opačné pohlaví.

Dívčí skupina dobře spolupracovala a bez problémů uměla vyjádřit, co by jim chybělo ve světě bez kluků. Chlapecká skupina byla příliš velká a pracovali v ní jen někteří. Navíc se mnozí kluci před sebou tak trochu předváděli. Celkově žáci prožité dvě hodiny hodnotili spíše pozitivně. V následné zpětné vazbě se všichni vyjadřovali i k tomu, o čem by chtěli mluvit či co by chtěli řešit příště.

Jeden názor za ostatní:

- Ze začátku neměl nikdo odvalu začít. Celkově to bylo fajn, jen někteří kluci psali docela blbosti. Příště bych spíš řešil důležité věci, jako například jestli se tu baví každý s každým, nebo tu je jen plno skupinek a vzájemná nenávisť...

2. 12. 2016 – 1.A

Rumburská pedagogicko-psychologická poradna (Mgr. Eva Michalinová a Mgr. Zdeněk Staněk) se opět vrátila do 1.A. V kruhu se se žáky povídalo na téma vánočních přání (co by si přáli k Vánocům sobě, třídě, světu...)

Zpětná vazba:

- Bylo to super. Vím nové věci o ostatních lidech. Chci to ještě jednou.
- Asi to bylo zajímavější než minule, ale pořád mi to přijde trochu zbytečný.
- Bylo to zajímavé.
- To sezení se mi líbilo, dobře se to všechno poslouchalo a mluvilo.

6. 12. 2016 – 4.P

Školní metodická preventce připravila pro žáky této třídy besedu v kruhu, v rámci které měli možnost sdílet navzájem, jak se jim daří příprava na maturitu a jaké plány mají po maturitě.

6. 12. 2016 – 2.S

Hlavním tématem besedy v kruhu vedené školní metodičkou prevence bylo hledání problémů třídy. Ve třídě ten den bohužel hodně žáků chybělo, i tak se ale povedlo téma otevřít. Z diskuze vyplynul jako hlavní problém NEKÁZEŇ v hodinách.

6. 1. 2017 – 2.A

Další z mnoha aktivit ve 2.A bylo setkání v kruhu vedené PPP Rumburk, kdy žáci byli rozděleni do dvojic, řešili téma životních jistot a poznávali se na základě předem předložených témat.

Trochu zpětné vazby:

- Něco je možné získat a o něco je možné přijít.
- Nikdy není nic jistého.
- Každý den může být jiný, než si plánuješ.
- Strach zažívá opravdu každý.

18. 1. 2017 – 2.S

Za účasti pana třídního učitele Makovského a školní metodičky prevence se třída pokoušela řešit problémy s nekázní v hodinách. Otevřená beseda umožnila žákům vyjádřit své názory s tím, že se k tématu bude nutno ještě vícekrát vrátit.

26. 1. 2017 – 1.A

Prohloubení vzájemného poznání žáků bylo tématem dalšího setkání třídy 1.A. Na základě tiskopisu „Můj svět“ se žáci doptávali na zajímavosti ze svého života a nejdříve ve dvojicích, později ve čtveřicích hledali, co mají společného. Další dvě psychohry (Místo po mé pravici je volné a Tvář v tvář) umožnily žákům navzájem si poskytnout pozitivní zpětné vazby. Toto setkání bylo realizováno školní metodičkou prevence.

-lo-

Den otevřených dveří - prosinec 2016

Dne 8. prosince 2016 proběhl na naší škole den otevřených dveří. Škola se otevřela nejen zájemcům o studium, ale i bývalým studentům a vlastně každému, kdo se chtěl podívat, jak to u nás chodí. A že zájem byl veliký, hlavně z řad budoucích práváků. Pan ředitel řekl pár slov o studiu na naší škole, Dominik s Martinem představili náš školní časopis a nezapomněli zmínit všechna ocenění. Pak už návštěvníky čekala exkurze v odborném výcviku a případné zájemce prohlídka domova mládeže. Na závěr jsme uchazeče o studium vyzpovídali několika krátkými otázkami. Jejich odpovědi si můžete přečíst.

**TOMÁŠ
ZÍTKA**

Odkud jsi k nám přijel?

Z Ústí nad Labem.

Přemýšlíš, že půjdeš na Polygrafku? Jestli ano, proč a na jaký obor?

Baví mě práce s počítačem a věci okolo něj, tak bych šel rád na grafika.

**MATOUŠ
KUBA**

Přemýšlíš, že půjdeš na Polygrafku? Jestli ano, proč a na jaký obor?

Ano, baví mě grafika a práce v různých grafických programech. Vybral jsem si obor reprodukční grafik.

LUCIE KOVÁŘIKOVÁ

Odkud jsi k nám přijela?

Jsem z Ústí nad Labem a chodím na Základní škola Palachova.

Máš ze střední školy obavy a čeho se bojíš?

Ano, že neudělám přijímačky a nikam mě nevezmou.

Chceš jít na učební nebo maturitní obor?

Maturitní grafik nebo fotografický design.

PETR MATUŠOVÝCH

Přemýšlíš, že půjdeš na Polygrafku? Jestli ano, proč a na jaký obor?

Ano, mám velký zájem o tento druh studia v oboru reprodukční grafik pro média.

**BARBORA
SVOBODOVÁ**

Odkud jsi k nám přijela?

Z Litoměřic.

Máš ze střední školy obavy a čeho se bojíš?

Moc ne. Spíš se bojím, abych si vybrala dobrou školu.

Chceš jít na učební nebo maturitní obor?

Na maturitní obor polygrafie nebo reprodukční grafik pro média.

**DOMINIK
KACEL**

Odkud jsi?

Z Rumburka, chodím na Základní školu U Nemocnice.

Líbila se ti prohlídka naší školy?

Ano, prohlídka se mi moc líbila.

Co tě nejvíce zaujalo?

Tisk novin.

**TOMÁŠ
ENGL**

Odkud jsi k nám přijel?

Z Teplic.

Líbila se ti prohlídka naší školy?

Ano, velmi.

A co tě zaujalo nejvíce?

Vybavení školy.

**JIŘÍ
MOUČKA**

Odkud jsi k nám přijel?

Z Děčína ze Základní školy Želenice.

Máš ze střední školy obavy a čeho se bojíš?

Docela ano. Bojím se známek a hodnocení.

Chceš jít na učební nebo maturitní obor?

Na maturitní.

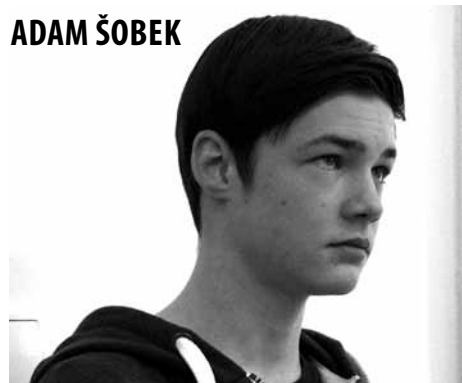
Doufáme, že je v září budeme moci mnohé uvítat jako nové práváky a případně i jako posily v redakci Bezevšeho.

-Flexík-
a -Ťapka-

Den otevřených dveří - leden 2016

Ve čtvrtek 19. ledna 2017 se na naší škole konal pro tento školní rok v pořadí druhý den otevřených dveří. Tentokrát jsem tam byla se spoluredaktory Hedvikou Poupovou, Luckou Krupičkovou, Dominikem Budským a Martinem Průšou. Já a Hedvika jsme vyzpovídávaly uchazeče, Martin s Dominikem představovali náš školní časopis a Lucka fotografovala. Náš pan ředitel každému představil školu a podal informace o studiu a pan učitel Šabata s panem učitelem Liščákem provázeli skupinky školou.

ADAM ŠOBEK

Odkud jsi k nám přijel?

Z Bělé pod Bezdězem.

Líbila se ti prohlídka školy a co tě zaujalo?

Ano líbila, no těžko říct, líbilo se mi nějak tak všechno.

Chceš jít na maturitní anebo učební obor?

To ještě nevím, musím se rozmyslet.

**HELENA
REJMANOVÁ**

Odkud jsi?

Z Varnsdorfu.

Na jaký obor bys chtěla jít?

Na učební obor knihař.

MATĚJ ÁČ

Odkud jsi k nám přijel?

Z Liberce.

Přemýšlíš, že půjdeš na Polygrafku a proč?

Asi ano, sice o tomto oboru nic moc nevím, ale zajímá mě grafika a multimédia, myslím si, že to bude převážně o tom.

**MARTIN
MÁLEK**

Líbila se ti prohlídka školy a co tě zaujalo?

Ano, líbila. Zaujalo mě především vybavení učeben.

Chceš jít na maturitní nebo učební obor?

Určitě na maturitní, chci maturitu.

NIKOLA MORAVCOVÁ

Odkud jsi k nám přijela?

Z Nového Oldřichova.

Máš ze střední školy obavy a čeho se bojíš?

Ano, mám, že nezapadnu do kolektivu.

**JAKUB
KRÁSNÝ**

Odkud jsi k nám přijel?

Z Liberce.

Chceš jít na učební nebo maturitní obor?

Na učební obor reproduční grafik.

**ADÉLA
BAGINSKÁ**

Odkud jsi?

Z Děčína.

Máš ze střední školy obavy a čeho se bojíš?

Nemám a ničeho se nebojím.

Doufám, že učitelé zaujali uchazeče a ti v novém školním roce budou procházet chodbami naší školy.

-Šmudla-

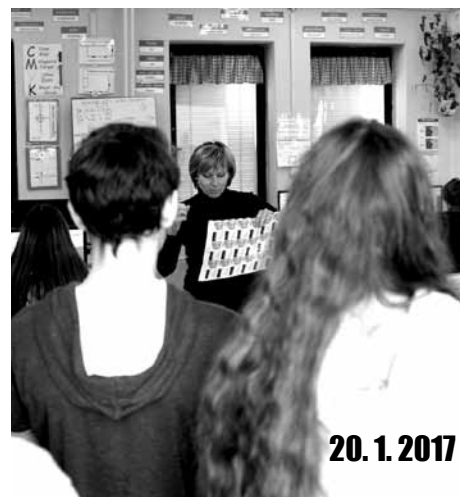

VÍTEJTE U NÁS NA POLYGRAFCE

V lednu a únoru pokračovala naše škola s exkurzemi pro základní školy na téma jak vzniká polygrafický výrobek. Žáky ze základního školství jsme seznámili s jednotlivými vyučoványými obory a jejich činností na špičkově vybavených pracovištích včetně nově vybaveného fotoateliéru při tvorbě obalů, propagačních tiskovin, plakátů, novin a publikací.

20. ledna jsme přivítali Základní školu Bohumila Hynka ve Cvikově. 1. únor byl pak vyhrazen pro Základní školu U Nemocnice v Rumburku a 16. února k nám přijela Základní škola Kamenický Šenov.

-iša-

Ahoj! Dnes vás provedu naší školou, tentokrát teoretickým vyučováním. Hned na úvod navštívíme pana ředitele.

Průvodce školou

Sem chodíme za panem ředitelem, když něco provedeme. Ale nebojte, není zlý. Občas nás tu i pochválí.

Rovnou od pana ředitele projdeme dlouhou chodbou přímo do jídelny, kam se většina studentů těší po celou dobu vyučování.

Aby ne, však se podívejte, jak mi vysmátý kučar s láskou podává dobrý oběd.

Z jídelny se už pomalu blížíme do školy, máme tu automat na kafe a na jídlo a příjemné posezení, kde rádi trávíme přestávky s kamarády.

Než vejde do školy, podíváme se do kabinetu paní učitelky Galbavé, která se zrovna připravuje na další hodinu.

V druhém patře máme na chodbě i stolní fotobálek, o který je každou přestávku velký zájem.

Jak můžete vidět, třídy jsou vybaveny standardně, v každé máme dataprojektor a světe div se i normální tabuli.

V učebně angličtiny máme dokonce interaktivní a tabuli.

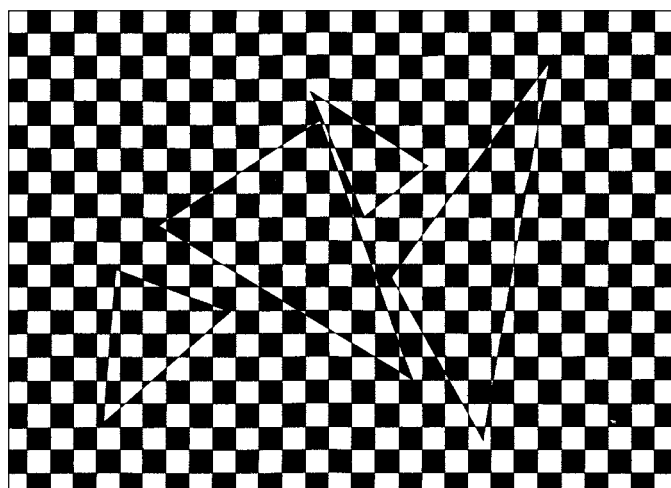
Úplně na závěr se podíváme, jak vypadá pokoj na internátě. Jak vidíte, mají se tu velmi dobře. Já se s vámi loučím a jdu si rovnou schrupnout.

-Dom-

Návrh maskota od Šerly pro Bezevšeho.
Více se dočtete na straně 30.

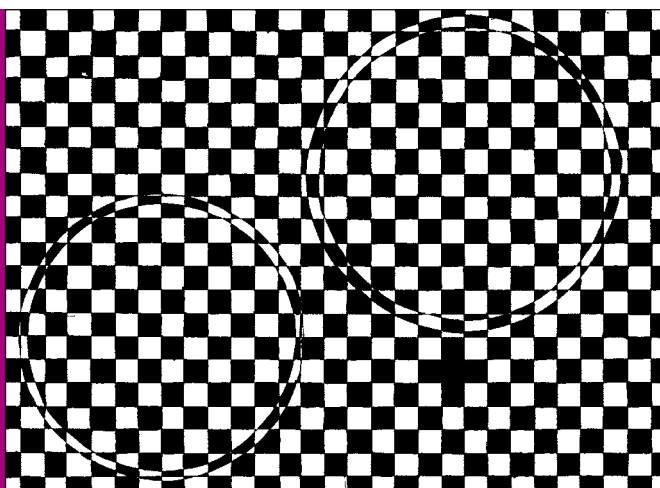
Ukázky prací z odborného kreslení třídy 1.S

Sabina
Rezková

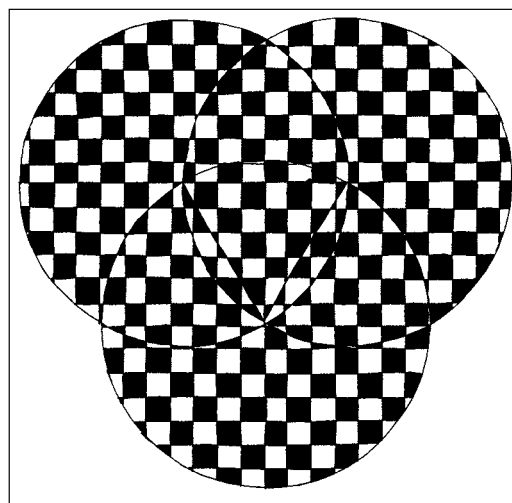
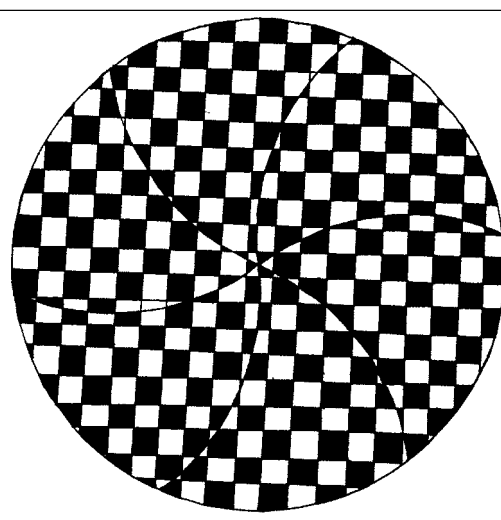
Sarah
Jirousková

Pavel
Wolf

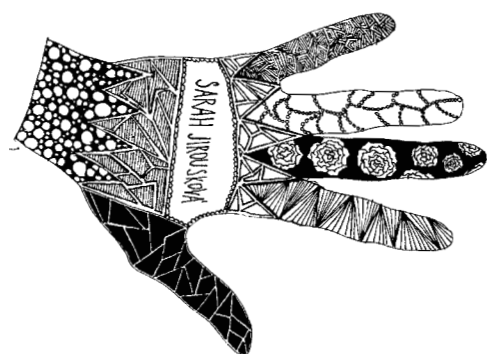
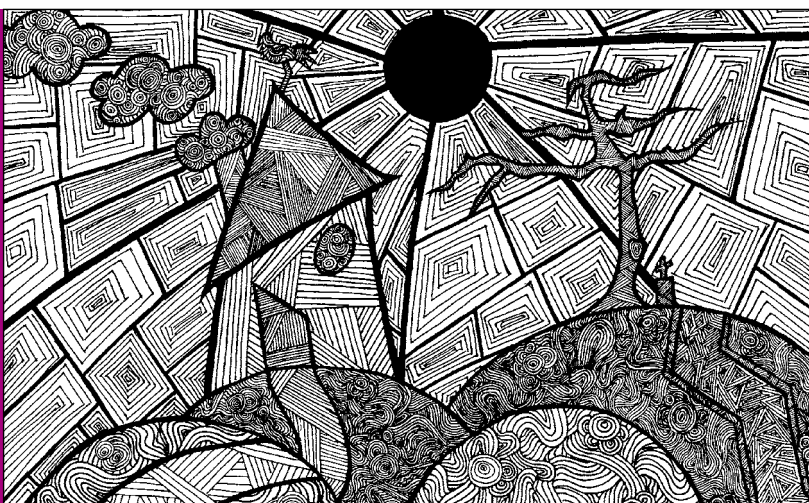
Ilona
Faitová

Karolína
Štěpánková

Jasmína
Jawichová

LINEÁRNÍ KRESBA
(kresba vytvořená čarami)

Úvodní cviky s perem
- přímka a křivka

Pozitiv - negativ

Zentangle - relaxační
antistresová kresba

Vybrala -ŠA-

Výlet do Drážďan II

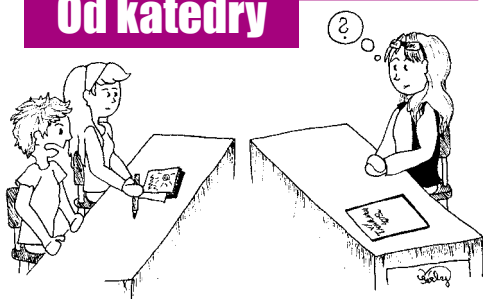
Ve středu 14. prosince se konal výlet do Drážďan. Bohužel nás doprovázelo deštivé počasí, ale to nás neodradilo a užili jsme si to. Navštívili jsme drážďanské památky – Frauenkirche, Zwinger, Hofkirche, Semperoper. Ná-

sledně jsme došli na vánoční trhy, kde jsme si koupili punče a klobásy. Když jsme dostali rozhod, cesta všech byla jasná - Primark a utratit tak veškerá eura, která jsme s sebou měli. V místě srazu, před vánočním strom-

kem, nás „vyblejskla“ paní učitelka Galbavá a pomalu jsme se začali přemísťovat na nástupiště, ze kterého nás čekala dlouhá cesta do Rumburka.

Š. Minářová a T. Čápková, 3.S

Od katedry

Zítřka s chladnou hlavou

„Dávej pozor a nekresli si!“ Křehká a krásná Anna do mě zapíchla své oči: „Já si nekreslím, já přemýšlím!“ Než jsem ji napomenula, sledovala jsem asi dvě minuty, jak si čárá na okraj papíru. Oči upřené do prázdna, trochu ukloněná hlava, rozhodně mě vůbec nevnímala.

Časovaná bomba vedle ní vybuchla: „Já nikam nejdu, budu ve škole!“ Před hodinou si Pepa řekl o propustku, necítil se ve své kůži. Jako by mě teď chtěl potrestat tím, že zůstane a bude trpět. Dovolila jsem si moc. Pokárala jsem tu, se kterou dnes nebyl v pohodě. Tu, kterou měl rád.

Dal mi najevo, že stojí při ní, neudržel špatně uschovaný hněv. Jeho oči planuly, žhnuly, až mi bylo horko. Nedal si prostě líbit moje: „Ty mlč a do ničeho se nepleť, já si to s Annou vyřídím sama.“ Rozhazoval rukama. Ostatní vyklidili pole a zmizeli na chodbě. Než se strhla bouře, zvonilo totiž na přestávku.

Rudnul, planul, rozčiloval se a osočoval mě. Mával rukama, jeho nekoordinované pohyby mě trochu vyděsily. Trpěl? Dábel?

„Hádají se spolu, od rána se dohadují,“ řekla do telefonu Pepova matka. „Vlastně jsem čekala, kdo mi kdy zavolá, bylo mi jasné, že se něco semele.“ Dnešní den je napěchovaný a natlakovaný. I venku se schyluje k bouři. Není mi hezky, ale už teď mu odpouštím. Zítřka si to s ním vyřídím. Až bude mít chladnou hlavu. A chladnou hlavu budu mít i já. Slibuji.

-ŠA-

Ukázka práce v oboru reprodukční grafik pro média

Š. Makovská, 2.S (-Šerly-)

Ukázka práce
z odborného kreslení:
N. Porazilová, 1.S

BRTNICKÉ LEDOPÁDY aneb Bílé peklo v Českém Švýcarsku

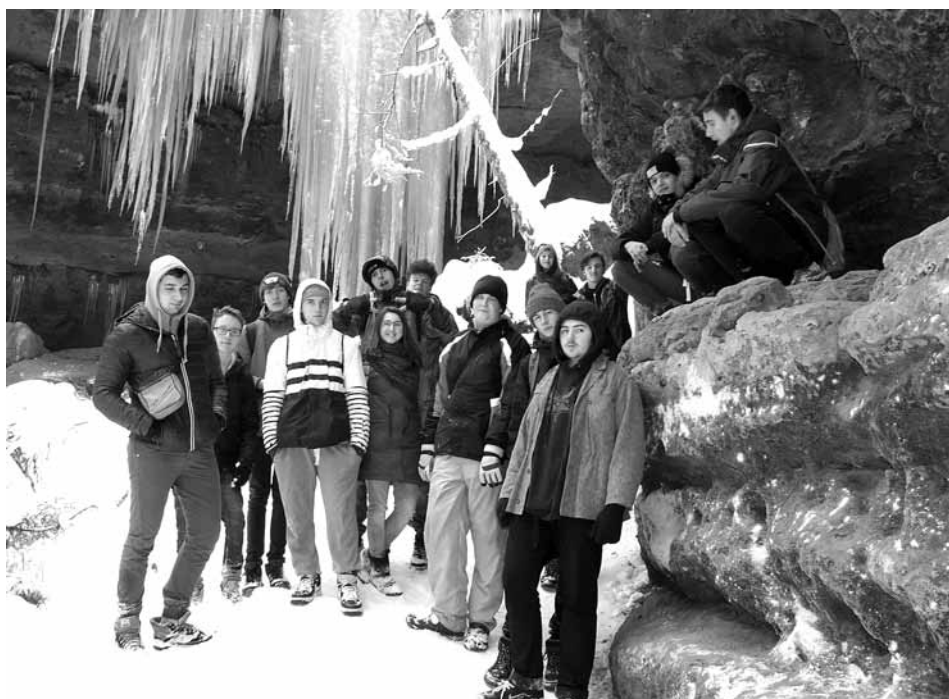
„Jel bych se třídou na ledopády,“ poznamenal kolega Richard Sýkora. A vzal s sebou nejen svoji třídu 2.A, ale i šestiletou dcerku. Na pomoc si přizval kolegu Romana Svobodu a jeli. Žáci dostali mnoho cenných rad a instrukcí, co se smí a co ne, jak se obléknout a obout. Umíte si asi představit, jak umějí teenageři naslouchat a jak se řídí radami nás starších a zkušenějších. Že kecky do sněhu prostě nelze, si někteří říct nedali. Nevím, zda nad nimi zaplatkat, nebo se zasmát. Smích u mě přeci jen zvítězil. Že by škodolibost? Každopádně se zase potvrdilo, že zkušenost je nade vše a že je někdy potřeba si natlouci ústa. V hodině češtiny se „účastníci zájezdu“ pokusili podat očitě svědectví a já jsem se u některých prací tak pobavila a mnohé práce mě potěšily, proto mi stálo za to pro vás některé úseky přepsat.

Nejdříve jsme jeli do Brtníků a odtud jsme pěšky vyrazili na ledopády. Po dvou kilometrech jsem už nemohl, měl jsem promočené boty a svačina už byla snědená. Měli jsme ještě tříhodinovou cestu před sebou a já už přemýšlel o sebevraždě. Prohlédli jsme si pár oranžových rampouchů a moje sebevražedné myšlenky se začaly prohlubovat. Byla mi čím dál větší zima a necítil jsem se dobře. V Jeskyni víl byla sranda, protože všichni padali. Když jsem sjel kopce z jeskyně po petláhvi, začalo mi docházet, že umřu sám od sebe na podchlazení a nemusím myslet na sebevraždu. Potom jsem všechny srazil, když jsme scházeli schody. Po čtyřech hodinách jsme nakonec na zastávku došli. Na autobus jsme čekali čtyřicet minut a jeli domů.

M. Simmer, 2.A

Ve středu jsme se jeli podívat na brtnické ledopády. Sraz byl v 8.10 hodin na nádraží. Autobusem jsme dojeli do Brtníků, odkud jsme šli lesem směrem ke Kyjovu. Cesta byla plná sněhu, a tak se nešlo zrovna nejlépe, obzvlášť „na malou“ mezi stromy. Když jsme došli k prvnímu ledopádu, museli jsme sestoupit z prudkého a namrzlého kopce, z čehož nebylo několik lidí úplně nadšeno, a tak raději zůstali na kopci. Já osobně si myslím, že se sestup vyplatil hlavně z toho důvodu, že jsem viděl, jak všichni kloužou, zakopávají a padají do hlubokého sněhu, přičemž někdo během pádu strhne tři další. Tyto zákony gravitace jsem si na vlastní kůži vyzkoušel i já, když jsem sjel po zadku namrzlé schody. Jinak se mi výlet velmi líbil a myslím, že si ho užili úplně všichni.

M. Záhorský, 2.A

Ve chvíli, kdy jsme vystoupili z autobusu, začalo bílé peklo. Všude okolo bylo asi půl metru sněhu a navíc teplota hluboko pod bodem mrazu. Výlet byl dle mého názoru hezký, ale já si ho moc neužil, jelikož nesnáším sníh a zimu.

L. Chour, 2.A

Když už jsem se vyškrábal do čtvrtiny svahu, uklouzl jsem a sjel zpátky dolů. A když už jsem se konečně vyškrábal nahoru, přišel druhý úraz a to rána do hlavy. A tak jsem si sedl na kámen a díval se, jak se tam rozsvěcely rampouchy, které fakt vypadaly jako víly.

P. Jonásek, 2.A

...Na chvíli jsme se zastavili a pozorovali, co může příroda vytvořit krásného....

K. Demeter, 2.A

Když jsme došli k ledopádům, bylo to docela hezké. Vezměte si to, kde můžete vidět desetimetrové rampouchy? Měly různé barvy... Když jsme došli na intr, všichni jsme lehli a zaspali tu únavu.

J. Šíma, 2.A

Myslel jsem, že to bude nuda, ale byla tam strašná sranda... Bylo to tam hezké, ledopády byly velké... V Jeskyni víl rostly rampouchy ze země, tak jsme za ty rampouchy dali svíčky a vypadaly jako víly...

M. Drdel, 2A

Přijel autobus a řidič byl příjemný jako pondělní ráno. Pak začal pohodový výstup do lesa. Krajina byla krásně panoramatická. Paprsky slunce lehce prosvítaly zasněženými stromy... Putovali jsme po zamrzlé cestě, vypadala jako bílý mramor lesknoucí se díky slunečnímu svitu. Když jsme došli k impozantnímu ledopádu, fotografovali jsme se... Došli jsme k Jeskyni víl, bohužel, cesta byla pokrytá ledem. Slyšel jsem smích. Otočil jsem se a uviděl spolužáka. Ležel na zemi a všichni se mu smáli. Mně ho bylo líto, jelikož se bojí výšek a měl strach se zvednout a pokračovat do jeskyně. Já jsem se chytil řetězu a pospíchal mu na pomoc. Měl jsem lepší pocit

z toho, že jsem mu pomohl, než z nějaké jeskyně... Výlet byl moc fajn.

Š. Stankovič, 2.A

S přepisováním zповědí bych mohla pokračovat. Některým se ledopády líbily, pro jiné to byly rampouchy, kterých prý letos visela na Polygrafce spousta. Ale řekněte, milí čtenáři, nebyla by přeci jen škoda nevyjet za takovou raritou, kterou brtnické ledopády dozajista jsou? A pak, den strávený mimo školní lavice na čerstvém vzduchu, kdy člověk dostane trochu do těla, vůbec není k zahoezení. Ba naopak! Jan Amos by z vás měl radost, raubíři ze 2.A!

-ŠA-

Milí čtenáři,

mnoho z vás mě nezná. Jsem bývalým a jedním z původních členů redakční rady Bezevšeho. V časopisu jsem působil před 14 lety a přiznávám se, že když listuji novými vydáními, jsem nadšen. První a druhé číslo BZV vyšlo v době, kdy jsem se ještě na Polygrafce neučil. Pak na pár let usnulo. Prvně jsem se podílel s hlavní zakladatelkou A. Kubovou a dalšími na vydání 3. čísla v roce 2003 a od té doby se toho hodně změnilo. Nejen po grafické, ale také po obsahové stránce se stále vyvíjí a vzkvétá. Jsem rád, že nadále pokračujete a že sklízíte nemalé úspěchy.

Když jsem se vyučil a Polygrafku opustil, už jsem dále nepřispíval do (tenkrát už pěkně rozběhnutého) časopisu. V té době jsem založil kapelu WWS. Přestože párkrát to z různých důvodů vypadalo, že budeme muset ukončit činnost kapely, letos to bude dvanáct let, co hrajeme, a muzika, kterou skládáme, se také vyvíjí. Povedlo se nám vypracovat se prakticky od nuly. Během let jsme koncertovali s kapelami jako ZNOUZECTNOST, VYPSANÁ FIXA, UDG, TOTÁLNÍ NASAZENÍ a dalšími. Osobně to vnímám také jako úspěch. Nahráváme CD, vystupujeme na menších i větších akcích, vše pokračuje a to mě neobyčejně těší. Do BEZEVŠEHO jsem přispíval svými povídkami. Se založením kapely už častěji než povídky vymýšlím texty písní. Princip je však stejný. Není nic lepšího, než když takové projekty fungují a mohou se v nich lidé rozvíjet. Závěrem bych rád zmínil, že jsem spokojený, protože se momentálně převážně věnuji muzice a to pracovní i ve volném čase. V DDM Rumburk u mě mají možnost začínající i pokročilí muzikanti rozvíjet svůj um, učit se na nástroje a věnovat se hudebním zájmovým činnostem. Tím bych vás rád oslovil. Pokud se chcete naučit na kytaru, nebo si založit kapelu, zde je příležitost využít hudební zkušenosti. Ať se daří!

Zdraví Honza Richter

Stužkovák 4.S

Dne 25. listopadu 2016 se konal na Konárně v Rumburku stužkovací večírek třídy 4.S. Bylo to pěkně trapné. Myslíme, že jsme se všichni stejně nudili. Naše kyselé výrazy učitele odradily a nejen proto odešli všichni tak brzy. Ani občerstvení nestálo za nic a obsluha byla více než nepříjemná. Uměle vytvořená zábava a křečovitě úsměvy napovídaly, že náš stužkovací večírek opravdu nestál za nic. Snad to na plesu bude lepší a budeme se lépe bavit. I tak všem děkujeme za účast.

-Danča- a -Káťa-

STUŽKOVACÍ VEČÍREK 4.P

Je pátek 11. listopadu 2016 19.00 hodin a já se nacházím v Rumburku na Konírně. Vcházím dovnitř, všichni mě vítají s úsměvem. Po levé straně vidím, jak spokojeně u stolu sedí část učitelského sboru. Radostně prohlásím: „Jé, dobrý večer vespolek!“ a všichni se nadšeně smějí. Poté vycházím pár schodů do druhého patra, kde čeká ta naše divoká třída. Všichni s úsměvem a nadšením čekají, až se jídlo rozprostře na tácy a sejdou se všichni učitelé.

Po pár minutách zmatkování voláme učitele nahoru a rozmisťujeme jídlo na všechny stoly. Pomalu ale jistě se všichni usazují a slyším, jak se ozývají krásné hlásky jako například: „No, to je krása!“, „Ty chlebičky jsou moje!“ nebo „Řízky, řízky!“ Atmosféra začala být příjemnější a klidnější. Stůžky se rovnají a meč se naostřil. Ne, samozřejmě si dělám legraci. Připravil se ještě polštářek na klečení, meč na pasování a samozřejmě stůžky.

Pan ředitel, bývalý pan ředitel spolu s panem třídním a bývalou paní třídní učitelkou se pouš-

tějí do pasování té naší nejmilejší třídy. Jeden po druhém si chodíme pro krásné a stylové stůžky, které září modrou, bílou a zlatou barvou. Každého z nás třída podporuje pokřikem. Zazněly i takové jako: „Boloňský salám! Láska! Pigy!“ a podobně. Po stůžkování přichází čas her! Hádej, kdo jsem, pantomima a předved' ho! Všichni se moc baví. Zprava i zleva slyším, jak se každý směje. Salvy smíchů a naprostá spokojenost, to právě cítím. Doufám, že jste také skvěle naladěni a průlet večírkem se vám líbil.

Valentina Turnová, 4.P

Vážení učitelé, vážené učitelky. Tímto bych vám chtěla poděkovat za celou naši třídu 4.P. Vím, že jste to s námi neměli lehké. Například se mnou, mám prořízlou pusku a mluvím dřív než myslím. Nebo s Tomášem Burdou, který chodí do školy jen ve středu (Tome, spletl sis den, dneska je pátek). A co třeba Lenka s Káčou, které často spí a mobilní telefon je jejich heslem, což mi připomíná, že mám napsat trest na téma „Proč si nemám hrát v hodině s mobilem.“ No, co už. Nesmíme zapomenout ani na Valču s Bárrou, které stále mluví, ať je hodina nebo přestávka, stále si mají co říct. V podstatě jsme dostali třídu plnou zvířat. Bažant, Bobr, Chrt a Čápo – vá jsou toho důkazem. Nechtěla jsem zmiño-

vat největší zlobidla od nás ze třídy, ale Markéta s Davidem nám občas kazí naši skvělou pověst. Ne, dobře, dělám si legraci.

Přesto, jací jsme raubíři, jste to ale s námi nevzdali a společnými silami jsme došli až do tohoto večera, kde budeme oficiálně pasováni na maturanty.

Věřím, že s naší báječnou třídou ještě chvíli vydržíte a neskončíte kvůli nám na psychiatrickém oddělení. To by nás velmi zarmoutilo. Blíží se nám ale důležité dny v našem životě a to jsou dny, kdy budeme skládat zkoušku dospělosti, která nám otevře novou etapu života. Snad vás nezklame a vy na nás budete moci být právem hrdí.

Tereza Kaiprová, 4.P

FOTOGRAFIE OD YUME Ookami consequat pro naše BEZEVŠEHO

Milí čtenáři Bezevšeho, dlouho jsem se už neozvala a nováčci mě asi ani neznají. Tak jen v kostce. Jsem bývalou studentkou Polygrafky. Jako grafička jsem odmaturovala v roce 2013. Nedávno jsem se ve škole byla podívat a byla jsem nadšená z výuky fotografie, která bohužel za nás nebyla. Ale jsem moc ráda, že škola nezamrzla a má nějaký progres a ještě jako učitele fotografie má skvělého fotografa, který má Polygrafku také hluboko v srdci (zdravím, Ondro).

A proto jsem se i já rozhodla napsat o mně a mém focení, ačkoliv jsem k němu měla delší cestu než máte nyní vy. O fotografii jsem se zajímala, řekla bych, už na základce. Přeci jen grafika a fotografie jde dost ruku v ruce. Ať už fotografie retušujete, nebo si vytváříte vlastní fotografie do své grafiky. Obě věci se prolínají a je dobré si podklady připravit sám, protože pak jste naštvaní jen sami na sebe a nemáte se na co vymluvit.

Za mého dětství byly na trhu fotoaparáty v cenové relaci mimo mé konto, analogový fotoaparát mě nikdy nezaujal a tak jsem s focením začala až s příchodem lepších mobilních foto-

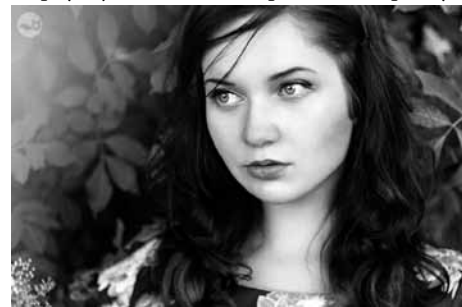
aparátů. Ale s výkonem dnešních fotoaparátů to nemohu srovnávat, v dnešní době i profíci fotí mobilem. Ale to jsme odbočili.

Bylo období, kdy jsem se snažila fotit hrozně hluboké fotografie s příběhem, pak bylo období kytiček a zvířátek. Nesmějte se, tím si projde každý! Sem tam jsem si půjčila fotoaparát od přátel a nebo používala mobil. Jenže tenkrát mi nastavování fotoaparátu moc neříkalo a jelikož jsem ho měla vždy půjčený jen na chvíli, ani jsem na to se všemi nápady v hlavě neměla čas. K focení jsem se dostala zase až na vysoké škole, kde jsem ovšem dlouho nevydržela. Pak jsem začala pracovat. Jenže fotografie mě táhne pořád víc a jelikož mám partnera, který mě v mých koníčkách podporu-

je, chtěl mi pomoci fotoaparát vyhrát. Bohužel jsem po nátlaku musela ze soutěže odejít, a když mi chtěl koupit fotoaparát k Vá-

nocům, okradli jej. Tenkrát jsem si říkala, že to není jen tak, že prostě fotit nemám. Jenže on to na rozdíl ode mě nevzdal. Našel nový fotoaparát na trhu, který byl cenově dostupný, a já si ho nakonec pořídila na splátky.

Teď máme s fotoaparátem rok výročí a já jsem moc ráda, že jsem si ho tenkrát koupila. Za ten rok jsem nafotila nespočet fotografií a poznala spoustu skvělých lidí. Fotila jsem i nějaké svatby, páry i zvířata! Nejradši mám focení portrétů a nebo tematická focení. Myslela jsem si, že nejtěžší je fotit zvířata, ale věřte mi, že s dětmi je to horší. Ale zase vás to naučí trpělivosti. S focením nekončím, už tento rok mám naplánované nové fotoprojekty, chci si dokoupit nové objektivy. Focení je můj koníček, který mě baví, ale i pomáhá. Fotím pro charitu Suicide Angels, kde jsou krásné potetované slečny, které vybírají na nemocné děti, a já sama pak vybírám, komu dalšímu pomoci. V minulém roce jsem podporovala Dobrotery a letos bych ráda našla nějaký útluk. Kdybyste měli tip, napište mi.

Více na www.500px.com/ookamipho/www.facebook.com/ookamiphotograph

-YumeOokami-

Z grafičiny do světa

Píše se 17. 1. 2017, sedmičky nám asi vážně přinesly štěstí. Mrazivé dopoledne nás vyzývalo k dobrodružné cestě za již celosvětově známou dívkou jménem Anežka Chudlíková. Silnice jsou v tomto ročním období nevyzpytatelné, ale my jsme to neohroženě zvládly. Po předchozí domluvě nás příjemně přivítala a byla ochotná nám odpovědět na veškeré dotazy. A že jich bylo spoustu! Naše

všetečné otázky ji nevyvedly z míry, ba naopak. Byly jsme překvapeny, jak moc je tato krásná, milá slečna přívětivá. A teď několik málo informací o této úspěšné a podnikavé youtuberce. Anežce je 22 let, je tedy na počátku své kariéry a cesty za štěstím. I když se dá říci, že své malé štěstí našla v podobě svého přítele, slavného českého rapera „AMCA“. Multitalentovaná královna jednorožců se před rokem rozhodla, že začne točit svou vlastní tvorbu na youtube. Přečtěte si, jak zázračný může život být, když se rozhodnete jít za svým snem.

Ahoj Anežko, můžeš nám prosím říct nějaké základní informace o sobě? Hlavně těm, kteří o tobě nic nevědí.

Ano, určitě. Ahoj, v první řadě bych chtěla poděkovat vám, že jste mě oslovily a taky, že s vámi můžu udělat rozhovor do vašeho školního časopisu. Jsem ráda, že se o mě zajímá i vaše malá školní komunita. Jmenuji se Anežka, ale pod tímto jménem mě na youtube nenajdete. Lidi mě znají hlavně pod přezdívkou Not so funny Any. Pracovně jsem fotografa a kameramanka v Art motion. Tuto firmu jsem založila se svým přítelem v roce 2014.

My všichni máme na této škole jedno společné s Anežkou. Také studovala na grafické škole. Můžeš nám o době svého studia a počátcích své kariéry něco povědět?

Studovala jsem tedy fotografii na střední grafické škole Michael. Už ve druhém ročníku na mojí škole jsem si založila blog. V té době to frčelo a chtěla jsem se podělit se svým životem a zážitky s veřejností. Měla jsem také potřebu sdílet s někým ty holčičí záležitosti, jako je make-up a móda. V tu dobu jsem natočila i několik prvních videí na youtube. To jsem ještě netušila, jaký budou mít úspěch u diváků. O youtube jsem toho ale v té době mnoho nevěděla. Párkrát jsem zhlédla nějaké to video, ale nějak mě to nebralo. Nyní mě neskutečně naplňuje, že můžu skrze obrazovku promlouvat k tolika lidem.

Jsi celkově umělecky založená. Věnuješ se tedy nejen natáčení, fotografii, ale také zpěvu. Spolupracovala jsi s AMCEM v několika jeho skvělých hitech jako zpěvačka. Hodláš se tomu více věnovat i v budoucnu?

Necítím se vůbec jako zpěvačka. Dříve, ještě jako malá, byla kariéra zpěvačky mým velkým snem. Bohužel to nikdy nemohlo vyjít, jelikož jsem vždy před živým publikem ztroskotala na své trémě. Můj rozklepaný hlas mi nikdy nedovolil projevít se před větším množstvím lidí. Postupem času se ale má nervozita zmírňuje a za to jsem vděčná.

Ano, se svým přítelem jsem natočila pár skladeb. Byla to úžasná zkušenost podílet se na jeho tvorbě, určitě to nebylo naposledy. Ale nemohu ani říct, že by to byl můj hlavní cíl. Na rozdíl od mého přítele, který věděl, že se bude jednou věnovat hudbě. Již od šestnácti let, čili od začátku našeho vztahu, si tím byl jistý. A to i přes to, že studoval grafiku. Nenaplnuje mě to natolik, abych se tomu začala věnovat více než natáčení.

Kde bereš inspiraci k tvorbě a kdo tě nejvíce podporuje?

Nejvíce mi pomáhá rodina, která je pro mě samozřejmě velkou oporou. Stejně jako můj nejúžasnější přítel. A také hlavně nesmím zapomenout na mé fanoušky. Vedou mě k vytváření pozitivních videí a dodávají mi energii, ať už ve virtuálním nebo reálném světě. Baví mě myšlenka, že můžu vykouzlit tolik úsměvů. Není nic krásnějšího, než když mě potká fanoušek a požádá mě třeba o fotku.

Inspiraci nabírám hlavně ze zahraničních videí a celkově zahraniční tvorby. Myslím, že to je hlavní obrovskou inspirací pro každého českého youtubera. Také jejich technické vybavení je neskutečně dál než tady u nás na české scéně. Své nápady nacházím i v přírodě. Taková malá procházka a pročištění hlavy dokáže zázraky. Také čerpám z rozhovorů se svými nejbližšími.

Moje maminka je mou největší životní inspirací a oporou. To, co už v životě dokázala, je neskutečné a já ji za to budu vždy obdivovat.

Kam až to chceš v životě dotáhnout, co už se ti z tvých snů vyplnilo?

Mým velkým snem bylo, aby se má videa dostala až do zahraničí. Nedávno, když jsem poprvé narazila na mou tvorbu na jedné americké stránce, měla jsem strašnou radost. Byl to nepopsatelný pocit vidět, že jsem zaujala i někoho, kdo je neuvěřitelně inspirativní pro tak obrovské množství lidí z celého světa. Můj celoživotní největší sen je odstěhovat se do New Yorku. Myslím ale, že nejdůležitější je překonávat sama sebe a dávat si stále nové a větší cíle. Také bych chtěla překročit hranici 150 000 odběratelů.

Proč ses rozhodla pro přezdívkou „Not so funny Any“?

Šlo mi hlavně o to, zachovat v přezdívkě mé jméno a „Any“ mě oslovuje má maminka. Také jsem chtěla vytvořit jakýsi rým. Aby mé umělecké jméno, dá-li se to tak nazvat, bylo hezky znělé. A co se významu týče – často vymýšlím trapné vtipy. Proto právě „Ne zas tak vtipná Any“.

Existuje nějaké motto, kterého se držíš?

Motta a všelijaké větičky, kterých se držím, si převážně vymýšlím sama. Držím se taky povzbuzujících a pozitivních slůvek, jako je například „Create“. Dále mezi ty nejoblíbenější patří například: „Dej člověku čichnout k penězům a poznáš, co je zač.“

Chtěla bys závěrem říct něco našim čtenářům?

Ráda bych vzkázala vašim čtenářům a taky svým fanouškům, aby se nebáli následovat své vize a brali život s humorem a jakousi lehkostí. Děkuji všem za obrovskou podporu, pozitivní komentáře a zprávy, užívám si to se vším všudy. Někdy je to strašná dřina, ale většinou se u toho náramně bavím. Stojí to za to! Zdravím vás, čtenáři Bezevšeho, přeji vám mnoho úspěchů a to nejen ve škole. Doufám, že se budete vždy cítit šťastni při všem, co budete v životě dělat. A taky děkuji vám, holky, za super rozhovor a příjemné setkání. Ať vašemu časopisu přibývají spokojení čtenáři.

My také děkujeme, že jsi nám věnovala kousek svého volného času. Jsme vděčné za tvé skvělé odpovědi a ochotnou spolupráci. Budeme tě nadále rády sledovat. Ať se ti daří v tvé tvorbě i v životě.

-Danča- a -Káťa-

Život na jednom kole

Trialový jednorolkař DOMINIK BUDSKÝ zažívá po svém zranění návrat mezi elitu. Přináší vám exkluzivní rozhovor, který Dominik poskytl pouze pro náš časopis Bezevšeho. Jak dlouho se věnuješ tomuto netradičnímu sportu?

Na jednorolce jezdím dohromady už pět let. Počítám to i s mou roční pauzou po vážném zranění.

Spadl jsi na jednorolce?

Ne, tento úraz se nestal na jednorolce, ale na dvou. Spadl jsem na turistickém kurzu a pak jsem půlku velkých prázdnin proležel v nemocnici. Přelítnul jsem řídítka, spadl na záda a prasklo mi střevo. Měl jsem prostě smůlu...

Kdo byl pro tebe největší oporou při zranění?

Největší oporou při zranění byla určitě moje přítelkyně. Když jsem nemohl jezdit, vždycky mě přivedla na jiné myšlenky.

Jaké byly začátky po zranění?

Byly hrozné. Ze začátku mě jizva na břicho hrozně tahala. Nebavilo mě to, ale po roce si to všechno sedlo a teď už trénuji naplno.

Jaké máš sportovní cíle v nejbližší době?

Sportovní cíle? Popravdě ani nevím. V České republice se moc závodů nejedí. Jsou převážně v zahraničí, takže z finančních důvodů je problém se na ně dostat. Letos se chci každopádně pokusit alespoň o rekord.

O jaký rekord se jedná?

Chtěl bych se pokusit o vyskákání rozhledny na Jedlově.

To bude stát hodně úsilí, budeš potřebovat velkou podporu?

Určitě to bude stát hodně sil. Doufám, že to zvládnu. Jestli všechno klapne, tak jak má, a doopravdy se pokusím o vyskákání rozhledny, myslím si, že budu mít určitě velkou podporu od rodiny, kamarádů a taky od sponzora.

Máš sponzora? Prozradíš nám jakého?

Ano. Jezdím pro KavaBlack, výrobce výběrové kávy. Myslím si, že mě káva od KavaBlack natolik nakopne, že se mi vyskákání rozhledy podaří.

V Česku tento sport není moc známý, podnikáš něco pro zviditelnění?

Ano. Děláme pro to opravdu hodně. Jsem členem Trial show teamu. Jezdíme po celé ČR a na všech různých akcích lidem ukazujeme náš sport. Jezdím hlavně s Martinem Šimůnkem (několikanásobným mistrem světa v bike-trialu). A letos nás budete moci vidět i v Krásné Lípě poslední sobotu v srpnu. Určitě se bude na co dívat. Na novou sezónu máme připravené zbrusu nové překážky, bude se jezdit taky po nové dodávce. Rádi do exhibic zapojujeme i diváky, které přeskakujeme, a za odvahu od nás dostanou určitě nějaké ceny.

Minule jsi mi říkal, že na tuto sezónu k vaší show připravujete ještě víc novinek. Prozradíš nám, o co jde?

Ono to nejsou úplně novinky. Dnešní doba je hodně o internetu a sociálních sítích. Takže i tam se chceme k fanouškům přiblížit. Chystáme YouTube kanál, kam budeme přidávat naše tréninková videa, pozvánky na akce, ale budeme vytvářet také soutěže pro diváky! Dále nás budete moci sledovat na Instagramu, kam budeme přidávat aktuální fotky pořízené přímo při ježdění exhibice. Samozřejmě i na instagramu budeme dělat divácké soutěže o ceny od našich partnerů a sponzorů.

Ty děláš konkrétně trial? Kolik má tento sport odvětví?

Ne, dělám trial a flat. Tyhle dva styly kombinuji a hrozně mě to baví! Trial je vlastně překonávání překážek, různé skoky a seskoky. Flat je disciplína, kde se dělají různé triky, například při výskoku protočím jednorolku o 360 stupňů. Dal-

ších různých stylů je více, ale jako třetí nejrozšířenější styl je downhill. Downhill určitě znáte. Jsou to sjezdy na kolech. To samé, co bikeři sjíždějí na kolech, sjíždíme my na jednorolce.

Downhill jsi nezkoušel?

Určitě jsem ho zkusil! Vždy, když jsem to zkusil, docela dost jsem si natloukl. Na downhill se používají větší jednorolky od 24", které mají i brzdu. Pokaždé, když jsem si přibrzdil, spadnul jsem. Nejsem na ni zvyklý.

Děkuji Dominikovi za čas, který si udělal i přes jeho nabitý program, a že odpověděl na mé otázky. Chtěl bys na závěr něco vzkázat čtenářům?

I když jízda na jednorolce vypadá jednoduše, věřte, že to tak není.

-Alty-

FLORBAL DÍVEK

Holky z naší školy se zúčastnily florbalového turnaje na život a na smrt s ostatními školami z našeho výběžku. Dívky se moc snažily. Odhodlaně běžely za míčkem i přes to, že jejich plíce zůstaly daleko za nimi. My jsme jako pozorovatelé pouze obdivovali zapálenost, se kterou se slečny do hry vrhly. I když jsme drželi palce tak silně, že se nám odkrily, umístili jsme se na posledním místě. Věříme ale, že příště určitě zvítězíme.

-Danča- a -Káťa-

BRAMBOROVÁ MEDAILE PRO KLUKY

Ve čtvrtek 24. listopadu 2016 se konaly florbalové zápasy mezi místními středními školami, kde hrála i ta naše.

Učitelé tělocviku Martina Macka jsem se zeptala:

Jak byste hodnotil výkony žáků?

Výkony byly moc pěkné, kluci se snažili a uhráli 4. místo ze 7 týmů.

S kterými školami jste hráli?

Hráli jsme s rumburským Gymnáziem, Gymnáziem Varnsdorf, Střední zdravotnickou školou a Obchodní akademií Rumburk a třemi týmy VOŠ Varnsdorf z ulic Bratislavská, Karoliny Světlé a Mariánská

Jaké byly vaše výsledky?

V základní skupině jsme vyhráli s Vyšší odbornou školou Mariánská 1:0, S Vyšší odbornou školou Karoliny Světlé jsme prohráli 0:2 a s Gymnáziem Rumburk jsme remizovali 0:0. V semifinále prohráli s Vyšší odbornou školou Bratislavská 1:0. V utkání o 3. místo jsme s Gymnáziem Rumburk prohráli 4:1

Kluci hráli moc pěkně a věřím, že příští rok vyhraji 1. místo!

Děkuji za rozhovor.

-Šmudla-

REPORTÁŽ z dočasného kočičího domova

Vcházíme do prostorné hlavní místnosti. Vítá nás usměvavá paní, na které je vidět, že všechny své dočasné svěřence miluje. Proč dočasné? Protože všichni její kočičí svěřenci jsou zde jen na nějaký čas, než si je někdo vybere a odvede do svých domovů.

V místnosti je vše dokonale uzpůsobeno kočkám. Podle zdí jsou rozmístěny pelíšky a škrabadla a po zemi vidíme mnoho kočičích hraček. A samozřejmě kočky. Jsou všude.

„Aktuálně tu na domov čeká něco ke čtyřiceti zájemců“, říká nám provozovatelka depozita. „Všechny jsou odchyceny z ulic, protože nebyly ve stavu, ve kterém by byly schopny přežít. Promrzlá koťata, kočky se zdravotními problémy...“

Rozhlédneme se. Opravdu, některé z koček mají obvazy a ochranné trychtýře kolem krku. V rohu na velkém polštáři leží majestátní zrzavý kocour, kterému chybí přední tlapka.

„Našli jsme ho u silnice takřka za pět minut dvanáct. Naštěstí se po operaci rychle zotavil a nyní je to naprosto soběstačný kocour. Ale bo-

hužel zvířata s hendikepem mají výrazně menší šanci na adopci,” dozvídáme se o osudu kocoura.

Na naší otázku, jak se s adopterem daří, se paní rozpovídá. „Jde to pomaleji, než bychom si představovali. Majitelé domácích koček nám hází klacky pod nohy tím, že nechávají své kočky vědomě rodit koťata a hledají jim domovy. Potenciální zájemci jdou raději k nim a nám tu koťata zůstávají. Ptám se, kde je pak láska ke zvířatům, když lidé tohle dělají? Přitom koťata by v domácích podmínkách vůbec nemusela vznikat, stačí nechat svou kočku vykastrovat. Už jsem se setkala s argumentem, že pečovat o opuštěné kočky je naše volba, ale je to poněkud krátkozraký argument. My jako lidstvo jsme ochočili zvířata a vytvořili tak nový ekosystém. A my musíme udržet rovnováhu. Když slyšíte, jak vám někdo říká, že má kotě od kamarádky, neubráníte se smutku. Doma máte několik koťat, která se narodila na ulici a musíte jim říct, že mohla mít domov, ale někdo jim ho ukradl...“ Ve vzduchu je cítit smutek a my opět uvažujeme, že kastrace by měla být u domácích koček zákonná povinnost.

V druhé místnosti si hrají koťata, což trochu zaplaší smutnou náladu. Mezi skotačícími koťaty je krabice se šesti malými kuličkami.

„Našli jsme je opuštěné, jejich mamince se muselo něco stát,” dostává se nám vysvětlení. „Je to nejnáročnější část depozita. Koťata je třeba každé dvě hodiny krmit, ve dne i v noci. Ve dvanácti týdnech půjdou k adopci. Půjdou odčervená, očkováná a jako u každé kočky, bude podmínkou adopční smlouvy kastrace ve vhodném věku.“

Malá koťata nám učarovala a kdybychom neměli malý byt a již dva nalezence v něm, minimálně dvě bychom si odnesli. Takhle jim alespoň můžeme předat pár dárek.

Depozitum funguje z peněz provozovatelů nebo finančních či věcných darů lidí, kteří milují kočky a chtějí pro ně lepší osud.

Přivezli jsme do depozita malé míčky na hrani, kvalitní krmivo s vysokým obsahem masa a samozřejmě kočičí stelivo, bez kterého se žádný chovatel neobejde.

A také tu necháváme z celého srdce přání, aby všechny kočičky našly své domovy a uvolnily v depozitu místo dalším zachráněným z ulice. Protože je to nekonečný koloběh.

- Ľapka-

S hřejivým pocitem u srdce

Je 26. listopadu, půl páté a já si oblékám bundu a šálu, obouvám si boty a běžím ven, kde na mě čeká má kamarádka Andrejka, s kterou se jdeme podívat na rozsvícení vánočního stromčku v našem městě Rumburk.

Přicházíme na Lužické náměstí, které je plné lidí. Prodíráme se davem, abychom zjistily, co pro nás vedení města připravilo letos. V čele náměstí stojí pódium. Po levé straně jsou stánky a po pravé také, ale je jich málo. Na pódiu mluví moderátor se dvěma anděly a zahájili dražbu štrúdlu. Výtěžek poputuje malému Tobiaškovi, který trpí dětskou mozkovou obrnou.

Lidé nabízejí částku za částkou. Dražba končí na sumě 2 000,- Kč. Je hezké, že se mezi námi najdou ještě lidé, kteří v této těžké době pomáhají potřebným.

Blíží se čas, kdy se rozsvítí náš rumburský stromček. Moderátor právě zahájil odpočítávání: „Deset, devět, osm, ... tři, dva, jedna.“ Přes celé náměstí se rozezní potlesk a ze stran se ozývá: „Páni, ten je nádherný!“ nebo: „Wau!“ Z pódia zní koledy, které zpívá sedmnáctiletá zpěvačka Sabina Helikarová. Když utichá poslední

koleda, vylézáme s Andrejkou na Morový sloup, který vznikl roku 1681. Stojíme na zábradlí a opíráme se o sochu jednoho ze svatých, abychom dobře viděly ohnivou show. Když celá show končí, náměstí se opět rozezní potleskem.

Celou akci zakončuje dcera Dády Patrasové a Felixe Slováčka Anička Slováčková. Anna je velmi milá dívka, která sklídila od celého náměstí ovace. Lidé jsou uneseni z toho, jak úctylně televizního pořadu Tvoje tvář má známý hlas krásně zpívá.

Pro mě a mou kamarádku bohužel zábava končí. Musíme do

práce, ale nám to vůbec nevadí. Odcházíme totiž s pocitem, který nás hřeje u srdce. Naladěné vánoční atmosférou opouštíme návštěvníky a obyvatele Lužického náměstí a teď už i rozsvícený stromček.

Tereza Kaiprová, 4.P

Setkávám se často s otázkami: „Pro koho vlastně sbíráme víčka?“ Tak se většinou ptají mladší žáci, kteří neměli možnost si o Sofince na stránkách Bezevšeho ještě přečíst.

Vy starší se spíš zajímáte o její osud, jak se jí daří a čím může sběr víček prospět.

Oslovila jsem proto opět rodinu holčičky. Odpověděla mi její maminka přímo jménem Sofinky!

AHOJ, JÁ JSEM SOFINKA

Jak už víte, narodila jsem se mamince 16. června 2011 a mám zdravé dvojče, sestřičku Valinku.

Jsem mnohem menší než ona, právě vlivem nemoci, ale já i celá rodina bojujeme, aby byl můj život kvalitnější.

Má nemoc spočívá v tom, že nemám v tělíčku vyvinutá střeva, proto mi je musí nahrazovat přístroje. Pro mě je už velká výhra i to, že vydržím osm hodin bez napojení přístroji. V té době si mohu hrát, jít na procházku, radovat se se sestřičkou a dokonce navštěvovat speciální školku ve Varnsdorfu. Moc se mi mezi dětmi líbí a prožívám plno radosti.

Do tří let jsem vůbec nechodila a samotní lékaři označují to, že chodím, za zázrak. Já i moji blízcí věříme, že dokážu ještě víc a tak zažiju spoustu krásných věcí.

Už je mi pět let, stále mám dost zdravotních problémů. Zrovna nyní se potýkám se silnou sluchovou vadou a rodina hledá řešení, jak mi pomoci. Tolik bych chtěla slyšet hlasy kolem, abych i dobře mluvila a mohla kvalitněji žít.

Už dvakrát jsem byla uvedena do umělého spánku, což také přináší zdravotní rizika.

Několikrát do roka je můj malý organismus tak unaven, že musím pobývat v nemocnici.

Peníze, které obdržíme za sesbírání víčka, mamince velmi pomáhají. Kupuje speciální stravu (jinou nemohu), léky, pořizuje rehabilitaci. Náklady na mé uzdravování jsou obrovské, bez cizí pomoci bychom to prostě nezvládli. Proto jsem za vaši pomoc vděčná a velice děkuji. Ráda se za vámi zastavím osobně, ale musím počkat, až nebude riziko chřipky tak veliké. Těší se a zdraví vás Sofinka.

Věřím, že nás všechny nadále nenechá osud malé Sofinky lhostejnými.

Ještě stále nacházíme na domovské mládeže plno pet lahví i s uzávěry v koších. A nemuselo by to tak být, kdybychom si uvědomili, že někomu ta vyhozená víčka mohou neskutečně ulehčit život. Možná to ani spousta z vás dosud netušila! Také vás teď napadá, jak jsou ty naše starosti někdy malé proti jiným?

Myslím, že pokud je v moci každého z nás být prospěšný těm, kteří se, ne vlastní vinou, dostali do svízelné životní situace, prosím, učňme tak! Veliké díky.

Jana Trejtnarová

Čertem alespoň jednou ročně

Jako každý rok i letos se konala Mikulášská nadílka na rumburském náměstí. Jako malá holčička jsem chodila každým rokem za Mikulášem a vyměňovala jsem s ním básničku za sladkost. Ale letos jsem se vydala na náměstí jako čert.

Asi po šesté hodině večerní vyjel povoz s Mikulášem od nádraží. Na náměstí se mezitím shromáždilo plno lidí s malými dětmi. Celá nadílka trvala přibližně dvě hodiny. Děti si to určitě náramně užily a my pod maskami jakbysmet.

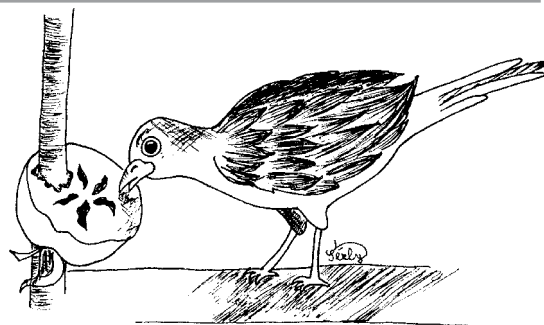
-Šerly-

PROTLAKÁŘ

Na našem dvoře teď řádí kos - výrobce jablečného protlaku. Vcelku účinný. Dáte mu k dispozici rozkrojená jablka, on se na ně vrhne, začne je pořádat, až z nich kusy lítají, a jak tak baští a baští, plní se mu střeva, takže z opačného konce z něj soustavně vylézá - co? No přece jablečný protlak! Prostě kos Protlakář!

Jitka Slavíková alias Jíta, bývalá němčinářka na Polygrafce

Milí čtenáři, přinášíme druhou sérii cestopisů Marka a Kláry, kteří patří do polygrafické rodiny. Z bývalých studentů se stali naši přátelé, kteří se s vámi rádi opět podělí o své zážitky z cest po Asii. Přinášíme vám sérii jejich zážitků. Nehleďteje návaznost, každý příběh je samostatný.

Ěmeke • Marek • Klára • MEZI KONTINENTY

II

1

Sběrač čaje

ale zdá se, že jsou rádi, a ještě si u toho prozpěvují. Jeden se nás ptá: „Good one tea?“ Přikývnu, ale on kouká, co tím jako myslím, tak se ptá znovu a já opět slyším: „Good one tea?“ Vypadá lehce zoufale, když se ptá: „No understand?“ a nám je trapně, že mu nerozumíme, co po nás chce. Ach ti běloši. Pak se Marek ptá, odkud že jsou. Z Bangladéše, odpovídá a opět položí stejnou otázku, co předtím, ale teď už rozumíme. Neptá se good one tea, ale: „Your country?“ Tak se tomu všichni zasmějeme. Asi na nás zapůsobilo okolí tak silně, že slyšíme všude čaj. Teď už jsou všichni spokojeni, tak si jde po své práci

„Good one tea?“ Totiž: „Your country?“

V čajových kopcích Cameron Highlands se spí skvěle. A možná bychom prospali celý ten krásný den, kdybychom nebyli na návštěvě u dědečka Zula, kterého jsme předevčírem potkali v jedné místní jídelničce. Na snídani jdeme k Indům a pak už asi hodinu džunglí podél řeky s vodopádem na jednu silničku, odkud snad chytíme stopa na čajové plantáže. Jistě můžeme jít pěšky, není to zase tak moc daleko, ale cesta do kopce by nám zabrala v tom horku čas, který bychom raději využili na prohlídku čajových plantáží a továrničky. Čaj milujeme a denně vypijeme několik litrů. Tady v Malajsii se pije hodně slazený nebo takzvaný Teh tarik („tažený čaj z výšky“). To není nic jiného, než že mistr čajař smíchá černý silný výluh čaje se salkem (kondenzované mléko) a pak ho přelévá z jedné nádoby do druhé, pěkně z výšky, až to cáká na všechny strany a na čaji se udělá pěna..., doborota nevidaná.

Hned první auto nám stává a bere až na plantáže. Nejprve se kocháme vyhlídkou na čajové „moře“, keříky, kam jen oko dohlédne a ve vzduchu svěží lehká vůně lístků.

Procházíme se tím zeleným kobercem a jsme nadšení, fotíme a pak si uděláme pohodu v jednom koutku. Ležíme na zemi mezi keříky a díváme se na bezmračné nebe... Najednou se objevují česači čaje a tak je pozorujeme při práci. Mají speciální nůžky s váčkem, do kterého nasekají vrchní lístky a pak si to hodí za sebe do nůše a jedou dál. Když je nůše plná, jdou náklad vysypat do sběrní. A takhle celé dny, dost dřina v tom terénu pod žhavým sluncem. My si pak doma zalijeme svůj oblíbený čaj a ani nás (většinou) nenapadne, jak se k nám na stůl dostal. Tady je hlavní produkt čaj černý.

Jsou tu na plantážích hodně tmaví chlapci, asi Indové říkáme si, pak se dozvíme, že jsou z Bangladéše. Určitě tu pracují za minimální mzdou,

Místní vesnice se satelitem

a my jdeme navštívit krámek s čaji a spolu s japonskou výpravou také továrnu na zpracování čaje. Trvá to ale asi jen pět minut, protože je to malinké. Překrásně to tam ale voní. Výklad paní Indky dostaneme jen my, protože Japonci pořád někde lítají a fotí. Je to sice krátké, ale leccos se dozvíme a některé věci si i ujasníme.

V místní čajovně si dáme výsledný produkt a rozhodujeme se, který si pořídíme domů. Rádi bychom krabičku do sbírky, výběr je veliký. Nakonec bereme dva druhy, jeden sypaný s manganem a druhý sáčekový s liči.

Čajové plantáže v Malajsii

Pohádková mešita

Cestou zpět už nestopujeme, jdeme pěšky a hezky si to užíváme. Navíc je to z kopce a kromě čaje tu roste i fura jahod a tak se vzduchem nasáváme různé „příchuťe“.

Už nám pěkně vyhládlo, a proto zajdeme opět k Indům na placky s banánem a kokosem.

Norbu a lékarnička

Kluci*¹ se včera večer při popíjení slivovici rozhodli, že si dnes udělají výlet na protější kopec. No, kopec, vlastně horu, protože vrchol je nad 5000 m.n.m. Mají tam být karavany s yaky.

Kargyak, India, 4 200 m.n.m.

Já teda dnes nikam rozhodně nejdu, potřebuju odpočinek. Po tom, co jsme se dlouze vyspali a dobře nasnídali (byla rýže se zeleninou), kluci vyrazí. Sleduji z ušmudlaného okna, jak přecházejí na druhou stranu řeky, jak stoupají a jak pomalu mizí v dálce a výšce. A když už je nevidím, zaléhám zpět do spacáku. Koukám do stropu, ze kterého na mě padá jemný prach. Jsou tu typické stropy pro horské oblasti. Pár dřevěných klád a mezi tím větve, sláma a hlína vytvrzená tím, jak tu přes den pere slunce. Ale toho prachu tu mají opravdu hodně, je to sko-

ro na astma a taky že spousta dětí něco takového má. Ale jsou tak roztomilé s unudlanými nosy a širokým úsměvem. Uklízet je zbytečné, nikomu to nevadí a navíc by nedělali nic jiného.

Hlavou se mi honí všelijaké myšlenky... na domov, na to, co nás ještě čeká, na to, co už máme všechno za sebou, a taky na to, jak se nás kama-

rád Charlie před cestou ptal, jestli zjistíme, jak to mají v horách s okny, jestli mají sklo, nebo jenom okenice.

Po chvíli do pokoje někdo vrazí bez zaklepání. Je to Norbu, pan domácí. Asi si myslel, že tu nikdo není, že jsme všichni šli na výlet. Dveře se tu nezamykají, ani není jak a vlastně ani není proč.

Nejdřív dělám, že spím, on něco štrachá v policích, ve kterých je značný nepořádek, a pak odejde. Venku nádherně svítí slunce, jako už několik dní za sebou, a slyším hlasy vesničanů. Je tu krásný klid. Musím načerpat energii, než vyrazíme dál.

Zase někdo vlezl dovnitř, tentokrát nedělám, že spím, je to opět Norbu a říká, že tu mají lékarničku a že vždycky někdo přijde a něco potřebuje a to něco vždycky hledá hroz-

ně dlouho. Kdo by to byl taky v tom chumlu našel hned.

Norbu je takový podivný mužík, i když (nejen) v Asii nic úplně mimořádného. Žena mu vyvaňuje, syn chodí do místní školy a on po večerech popíjí a pak si pouští nahlas kazeták dlouho do noci. Aspoň že pouští docela pěknou hudbu a ne třeba AC/DC (nic proti nim, ale uprostřed hor to není to pravé).

Už našel, co potřeboval, a zase mizí. To se opakuje několikrát, až si říkám, jestli opravdu zrovna dnes každý třetí vesničan potřebu-

Norbuova žena

Ubytovna ve vesnici

je obvaz, mastičku, pilulku, nebo jestli se chodí dívat. No, možná, že dnes mají „zdravotní den“ a jindy se nic nevydává. Raději zase dělám, že spím, a nakonec opravdu usnu.

Malý Tenzing

Když zase otevřu oči, je už skoro tma a kluci ještě nikde. Dělá si trochu starosti, ale pak se objeví ve dveřích. Už máme všichni hlad a dnes by měly být momos (tibetské plněné knedlíky). Ale je prý ještě brzy, večer se bude až v půl desáté.

Marek mi sděluje první dojmy z dnešního výletu. David se zdá být lehce unavený (bodejť ne, když si chtěl směřem nahoru trochu zaklusat) a Žerták, tak ten je skoro pořád v dobré náladě. Pak ještě všichni mizí do školy za Pepou*², který brzy školu po dlouhé době opustí, a nakonec je konečně večere a další „hudební večer“ pana domácího.

*¹ David a Žerták. Češi, které jsme potkali v indických Himalájích.

*² Čech, v tu dobu učitel angličtiny (dobrovolník) ve Sluneční škole v indických Himalájích.

Pokoj, ve kterém byla i lékárna

Doufám, že vás můj první článek zaujal a budete i nadále číst mé texty. Jak jsem psal v minulém článku, chtěl bych vám popsat, co musí řidič MKD udělat před rozjezdem. Jako ukázkový příklad si vezmeme první rozjetí po pauze, při které jste doma nebo na dovolené. Za prvé musíte nanosit všechny potřebné věci, jako je velký nákup, osobní věci, počítač a podobné, do vozidla. Mnohdy, například v zimě, je v kabině skoro jako venku, takže je velmi nutné nastartovat a zapnout topení, ovšem tento proces se musí udělat za velmi krátkou dobu. Také nesmíte zapomenout na kontrolu taháče a návěsu, zda nemáte potrhanou plachtu nebo se vám někdo někde neukrývá. Pokud je vše v pořádku, musíte

si vypsat potřebné doklady o zakázce, zapsat si odjezdový čas a společně s ním si vypočítat čas, který můžete jet. Tento čas se dá také zkontrolovat podle tachografu. Poté se můžete konečně rozjet. Celý tento proces, který jsem vám popsal, se odehraje za zhruba deset minut. Zdá se vám to hodně? Ne, hodně to opravdu není. Je to jen zlomek toho, kolik času byste potřebovali. Z tohoto důvodu jsme my „kamionáči“ neustále ve stresu, protože musíme udělat vše rychle a nejde to jinak. Myslím si, že pro tento článek jsem toho do vás dostal až moc, proto budeme pokračovat zase příště. V příštím článku se můžete těšit na má dobrodružství, která jsem zažil.

-Trucker-

Plnění vody
do parní lokomotivy

Ahoj, minule jsem nakouzl něco o přestupu z oboru na obor. Ano, musel jsem ze zdravotních důvodů přestoupit z tiskaře na grafika. Ze začátku jsem si říkal, že to bude strašné, ale nakonec jsem si zvykl. Teď vždy smutním, když končí praxe a začíná teoretická část vyučování. Ale toto je úplně jiný příběh, než který si jistě chcete přečíst. Jak jsem psal v prvním článku, celý můj život se točí okolo hasičů. Ptáte se, jak je to možné? Jednoduše jsme celá rodina hasičů. A také mě to baví a jakmile vás něco takového začne bavit, nejde se od toho odtrhnout. A když je s vámi ta velká rodina, myslím tím všechny hasiče, tak to prostě jinak nejde. Docela mne mrzí to, že dříve jsem například na soutěži mohl přijít ke komukoliv z hasičů a normálně říct: „Ahoj!“ To dnes nejde, lidi se opravdu mění. Vzhledem k tomu, že pamatuji tu dobu, není mi příjemné, že v této rodině hasičů musím někomu vykat. Ovšem jsem rád, když s nimi mohu být a uží-

vat si výcviky a akce. Hasičina není jen o nějakém běhání, jak si někteří myslí. Je to povolání, ke kterému musíte být vyvoleni, musíte být stále připraveni v pohotovosti. Není to vůbec lehké. Profesionální hasiči slouží 24 hodin 365 dní v roce, jsou rozděleni do tří směn. To znamená, že si hasič odslouží společně se svou směnou 24 hodin, pak má dva dny volna. Jenže mezitím plní ještě další povinnosti. My, dobrovolní hasiči, to máme trochu jiné. Mimo to, že jsme u hasičů, máme také normální práci. Teď si představte, že přijdete večer domů z práce a těšíte se na klidný večer. Jenže vám najednou zazvoní telefon. Co udělá hasič? Oblékne se a jde. Nicméně, víc vám řeknu příště, jediné, co řeknu dnes na konec, je: pokud vidíte modrá blikající světélka, prosíme, pusťte nás, jedeme zachránit lidské životy. Možná, že i vy nás jednou budete také potřebovat. Děkujeme, vaši HASIČI.

-Trucker-

Ahoj, zdravím z Janských Lázní, ve kterých jsem kvůli zádům. Protože chci být i nadále v kontaktu a v mé stávající pozici redaktora, píšu článek i odtud. Začal bych prvním dnem. Když jsem přijel, měl jsem strašný hlad po vyčerpávající tříhodinové cestě. Proto jsem chtěl ihned hledat nejbližší místo, kde se dá najíst. Naštěstí na mne byli hodní a měl jsem již jídlo připravené. Tudíž jsem se rychle rozloučil s rodiči, vybalil si vše potřebné a utíkal na oběd. Po obědě, který byl vcelku výborný, jsem měl celé odpoledne volné. Druhý den ráno jsem si myslel, že se vyspím tak do osmi hodin, ale bohužel jsem byl vzbuzen již v 6.15, což bylo stejně, jako bych vstával do školy. Asi jediné, co mne povzbudilo, bylo, že nemusím chodit nikam do školy a mohu se učit jen ve vyhrazený čas po večeři, která je v sedmáct hodin. Asi by to bylo nadlouho popisovat tu den za dnem, takže to shrnu do pár vět. Každý den tu mám různé procedury, například plavání v termálním bazénu, vířivku, cvičení nebo masáže.

Masáže si užívám asi nejvíce, protože mám celý den takový volnější, takže si krásně vyčistím hlavu a neřeším starosti jako doma. I když jsem to nečekal, našel jsem si tu přítelkyni, na kterou jsem dlouho čekal. V naší republice žije sice jen osm měsíců, ale i tak umí docela dost česky a máme toho hodně společného. Ovšem asi nejvíce se těším domů, až budu s rodinou oslavovat Vánoce a nový rok, a také pokud to vše časově zvládnou, až se zase někde podívám jako závozník a šofér.

-Trucker-

SOUTĚŽ: Poznej svého učitele (spolužáka)

Pošlete nám do redakce zajímavou fotografii, na které si myslíte, že jste k nepoznání. Můžete se všelijak nalíčit či převléci do různých kusů oblečení. Udělejte ze sebe houlmesáka, zombíka, svou oblíbenou filmovou postavu, nějakou celebritu či hvězdu prvního formátu. Meze se nekladou, takže se můžete pře-

vléci nebo namaskovat za kohokoliv či cokoliv, klidně i zvíře, věc a podobně. Ukažte ostatním, že jste optimista a umíte si ze sebe udělat legraci. Zároveň tak nechte hádat čtenáře našeho časopisu a uvidíte, jestli vás někdo pozná. Pokud budete mít chuť, můžete se blejsknout i ve dvojici nebo ve skupině.

Jako ukázkou, ze které si můžete vzít vzor, uveřejňujeme první fotofotografie. V příštím čísle najdete řešení.

Tipujte a svoje tipy posílejte na bezevseho@sosmgp.cz.

Nezapomeňte uvést své jméno.

R. Liščák

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Místo minulé akční recenze jsem se tentokrát rozhodla pro klidnější budovatelskou strategii a simulátor řízení města - Sim City 5. Hra vyšla v roce 2013, ale i po čtyřech letech na trhu se těší velké oblibě.

Začátek je poklidný, až spící. Musíte postavit základní budovy pro fungování vaší metropole, zajistit obyvatelům domovy, obchody, továrny a hlavně nezapomenout vše spojit silnicí. Tím vším vás provede jednoduchý tutoriál. Jakmile se vaše malá osada začne rozrůstat v městečko, město a později i metropoli s mrakodrapy, teprve začíná pořádné dění. Je třeba udržet město v plusovém rozpočtu,

obyvatelé vám zajistí příjmy, ale budování služeb pro ně zase něco stojí. Ale není třeba mít strach, poté co vylepšíte svou radnici na magistrát, se vám odemkne možnost manipulovat s daněmi, takže je lze zvýšit, pokud se rozpočet přehoupnul do mínusových hodnot. Hra vás varuje, jakmile se něco děje. Když je například nedostatek elektriny, příslušný ukazatel se rozsvítí červeně, takže se nemusíte bát, že ve svém opečovávaném městečku něco zanedbáte. Píšu „opečovávaném“, protože záhy zjistíte, že je půl druhé v noci a vy se nemůžete rozloučit se svým městečkem a jít spát, protože jste si k němu vytvořili citové pouto.

Někdy se stane, že vaše dokonalé město funguje naprosto bezchybně a samo, vše je již postaveno a není co dál dělat. I tady hra nabízí další možnosti - můžete ho specializovat! Vybudujte kasino, výrobu elektroniky nebo třeba některou z celosvětově známých budov, například operu v Sydney.

Plocha ke stavění se vám sice za chvíli bude zdát malá, ale můžete začít stavět další město vedle svého a kooperovat s ním.

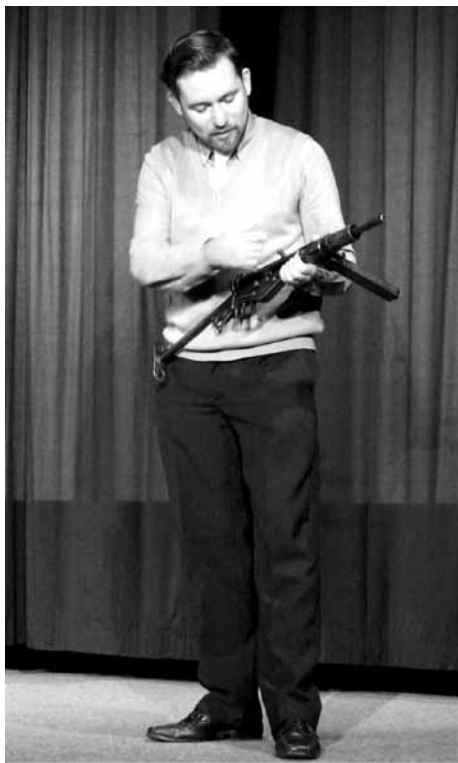
Pokud máte ke svému městečku opravdu citové pouto, pak vás pravděpodobně zasáhne, že je ve hře možnost živelné nebo jiné katastrofy, která na vaše město prostě znenadání přijde. Hrozí vám nejen tornádo, ale také kupříkladu útok mimozemšťanů. A další hrozby už nebudu prozrazovat, ať jste také překvapení.

I se slabším počítačem jsem si obstojně zahrála, ale na novějším modelu je to naprostá paráda, nic se neseká a hra běží i s grafickými efekty na maximum tak, jak má.

Graficky je hra moc pěkně zpracovaná, na detaily fungujícího města se příjemně kouká. Sice bych uvítala větší plochu pro stavbu, ale přenesu se přes to. Když už nemám kam stavět a co vylepšovat, prostě začnu stavět nové město a mám zase novou možnost vybudovat ho jinak.

Jestli chcete být budovatelem příští metropole, i když trochu skromné, vzhůru do toho! Protože co můžete postavit dnes, neodkládej na zítřek!

-Tápka-

ANTHROPOID

a přednáška

MÝTY A FAKTA HEYDRICHIÁDY

Před vánočními prázdninami jsme se zúčastnili promítání filmu *Anthropoid* s přednáškou pana Romana Liščáka na téma Mýty a fakta heydrichiády.

Jak jsme po filmu zjistili z přednášky, film byl mírně nepřesný, v několika detailech se rozcházeli se skutečnými událostmi. Několik drobností bylo ve filmu ztvárněno jinak, poutavěji, dramatictější, což filmu, který nás má chytit za city, nemůžeme mít za zlé. Přesto nabídl strhující podívanou. Když jsem se v kině rozhlédl, mnoho lidí se dívalo od začátku až do konce takřka se zatajeným dechem.

Přednáška následující po filmu byla neméně zajímavá a strhující. Mě osobně bavila více než film, protože v oblasti historie mám raději holá fakta, než emoce, u kterých nemůžeme jistě vědět, jestli tam opravdu byly. Na přednášce jsme mohli vidět, jakou zbraň byl atentát proveden, proč zrovna takový typ zbraně a proč v osudový moment zbraň selhala.

Pan Liščák je tématem heydrichiády opravdu zaujatý, řekl nám mnoho zajímavých informací, mnoho věcí, které se v dějepise ani neučíme, a také velmi poučný citát George Santayany: „Kdo nezná svou minulost, je odsouzen si ji zopakovat.“

Na konci přednášky byl prostor pro dotazy, kterých bylo opravdu hodně.

Film i přednáška v nás zanechaly tolik emocí, že když jsme se vrátili do školy, vedli jsme dlouhou diskuzi na toto téma.

-Ћарка-

MODLITBA

aneb Anděl Páně 2

Ó, Bože, zpíváme ti. Úplně jihu a hltám každý tón. Díky zázraku umění Ondřeje Brzobohatého tady doslova a do písmene roztávám. Dokonce jsem si do obývacího nainstalovala klávesy. V C-dur bych to z not mohla zahrát, říkám si. A tak už týden nacvičuji. Rodina asi trpí, ale nic neříkají, tak omílám doprovod stále dokola a pokaždé se několikrát netrefím do správné klávesy. Dlouho jsem nehrála a říkám to, jako kdybych byla někdy uměla na klavír hrát!

Otevřu YouTube.cz a použít si Modlitbu stále dokola. Nejen mně vrtá hlavou pokuřující Vojta Dyk. Třikrát potáhne, zahodí celou cigaretu, vyfoukne kouř a začne. Jeho zpěv opravdu zbožňuji. Ať si klidně mnozí myslí, že je nafoukaný. Víte co? Možná, že ano, ale mně se prostě líbí jeho interpretace. A tak mě nafoukanost nějak nezajímá, nedráždí mě.

Zhlédla jsem také amatérské nahrávky těch, kteří zareagovali na výzvu J. Stracha, aby píseň nazpívali a dali ji na facebook. Musím smeknout.

Dojali mě všichni interpreti. A navíc? Modlitba je prostě píseň, která otevírá naše srdce. A na co jsem ještě přišla? Že Jiří Strach je skvělý režisér. A nejen to, hraje, dabuje, učí... A jeho Anděl Páně je pohádka, kterou každý zná. Dvojka se opět povedla. Tolik jsem se v kině nasmála. Je opravdu zapotřebí uvolnit mysl a podívat se na život z nadsledu, udělat si legraci z vážných věcí, ale neurazit. A právě laskavého humoru je pohádka plná.

Jiří Strach na facebooku všem interpretům poděkoval, pochválil je. Všechny povzbudil. Stáli mu za to. Vida, jsou mezi námi borci, kteří toho hodně umějí, ale nedmou se pýchou, zůstávají skromní a podporují ostatní. A víte, co ještě umějí? Pochválit. A chvála nic nestojí. Tak mi prosím vás řekněte, proč se tolik šetrí! Že píseň neznáte? Že byste chtěli mít noty? Tak se mrkněte na facebookové stránky Jiřího Stracha nebo na YouTube!

<https://www.facebook.com/Lotzasrando/>
<https://www.youtube.com/watch>

-ŠA-

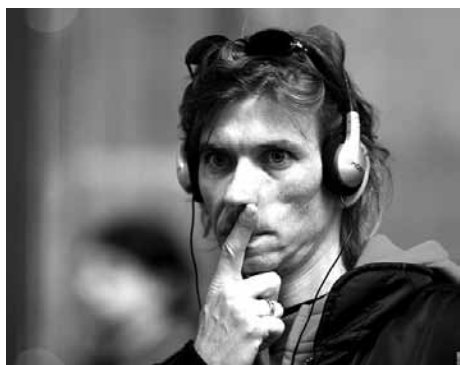

Polygrafka v divadle

Návštěva divadla proběhla 19. prosince 2016. Žáci z jiných škol si pro nás připravili alternativní představení Lakomec. Zaujalo nás netradiční pojetí této hry a líbily se nám výkony herců. Děkujeme za představení, hezky jsme se pobavili.

-Danča- a -Káťa-

A co na to Jiří Strach?

Tolik hezkých slov si ani nezasloužím. Ale mám radost, že si lidé takhle rádi hrají, že se nechají vyhecovat ke zpěvu. Ona ta píseň je fakt nádherná, obzvlášť text od Lubomíra Feldeka je hluboce duchovní, tak něžně zbožný a pokorný..., prostá lidská modlitba, prosba o lásku i Lásku, tu vyšší, tu Boží. To je krásné, když to lidi budou mít rádi. Píseň k nim bude mluvit a hladit je. A přitom tak nenásilně... Mám velkou radost, děkuji!

JIRKA

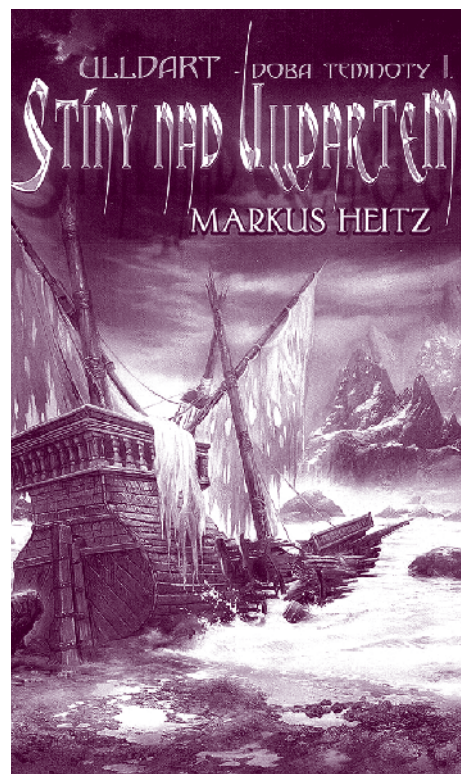

***Ve středu 1. března 2017 se do kina
na pohádku Anděl páně 2 vydá i Polygrafka!***

Uildart - Doba temnoty

Na knihu Ulldart - Doba temnoty od německého autora Markuse Heitze jsem narazila náhodou v knihovně a od té doby tam chodím pro další a další díly.

Jak už napovídá název, děj se odehrává na kontinentě Ulldart. V hlavní dějové linii je král říše Tarpolu. Jeho syn, nástupce trůnu mu nedělá moc velkou radost. Místo panovnických povinností má v hlavě jen dobré jídlo a jiné kratochvíle. Jeho otec se rozhodne, že ho pošle do vzdálené provincie, kde se bude vydávat za syna nižšího úředníka, který se má stát zástupcem vládce. K otcově překvapení se úkolu zhostí, následkem nečekané zodpovědnosti dospěje a naučí se dobře vládnout svým poddaným.

Jenže dějová linie popisuje také proroctví vyřčené v klášteře v Tarpolu, podle kterého nastane doba temna, pokud tento mladý princ usedne na trůn a je třeba ho zabít. Mnich, který byl svědkem vyřčeného proroctví, se vydává na cestu, aby prince našel a zabil.

Markus Heitz vymyslel vlastní svět s několika kontinenty, vlastní mytologií a do toho celého dokázal zasadit několik dějových linií. Mnoho cizokrajně znějících výrazů dokresluje autentičnost děje. A také nechybí patřičně popsaná milostná zápleтка, která nezůstává u cudně useknutého odstavce následovaného otřepaným „A bylo ráno...“

Abychom se dozvěděli, jestli se mu to povede, s kým se spojí a jestli princ Lodrik usedne na trůn, musíme se pustit do druhého dílu, který je stejně povedený jako první. A pro třetí díl zatím půjдете do knihovny marně, mám ho doma já.

-Тарка-

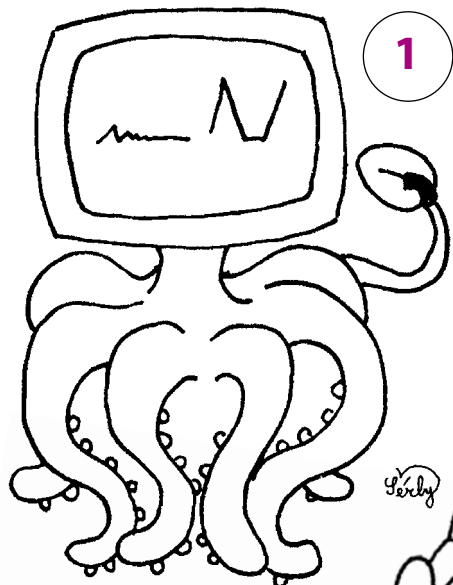
SOUTĚŽ: MASKOT BEZEVŠEHO

Opakujeme výzvu z předchozího čísla.

Zatím se sešlo málo návrhů, tak soutěž prodlužujeme...

Polygrafáci, nenechte se zahanbit a ukažte, co ve vás je!

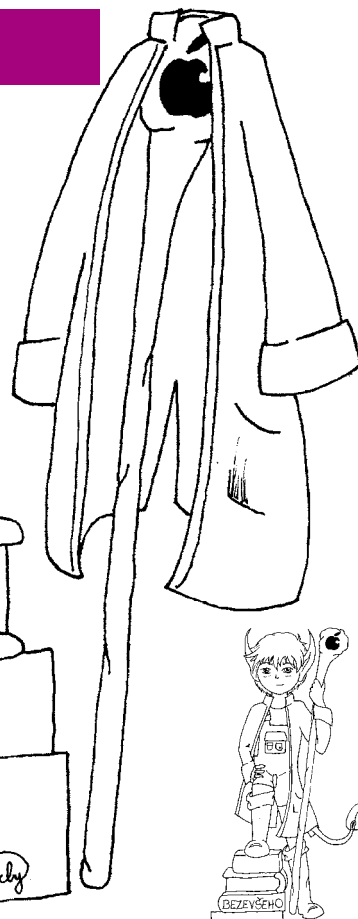
R. Liščák

1

2

3

4

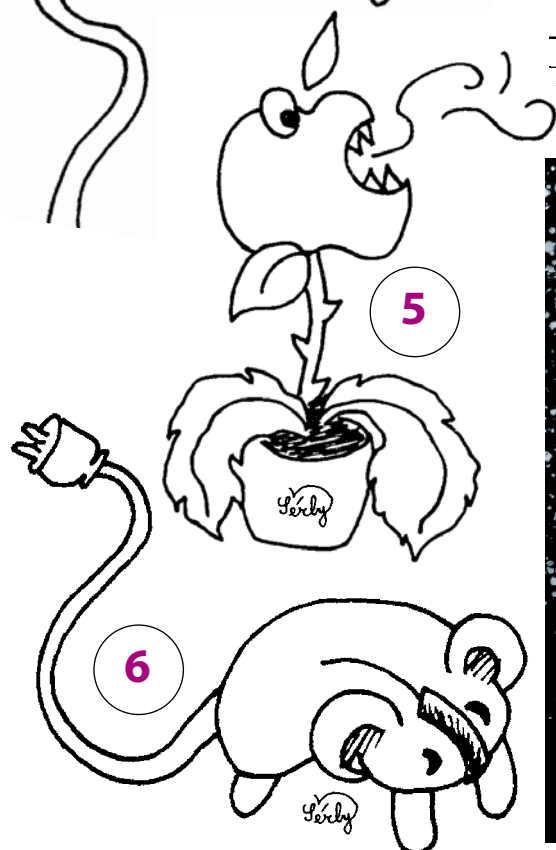
Navrhňte, jak by podle vašich představ mohl vypadat maskot časopisu BEZEVŠEHO. Kreslete ostošest a vymýšlejte podobu.

Může to být zvíře, malý človíček nebo například nějaký tiskařský šotek, který bude průvodcem časopisu od dalších čísel.

Zároveň se do budoucna počítá s vyhotovením trojrozměrné podoby, která bude na akce spojené s časopisem jezdit spolu s redaktory a bude prezentovat časopis.

VÍTĚZE ODMĚNA NEMINE!

Do redakce přišly první návrhy zatím od jediné autorky Šerby.

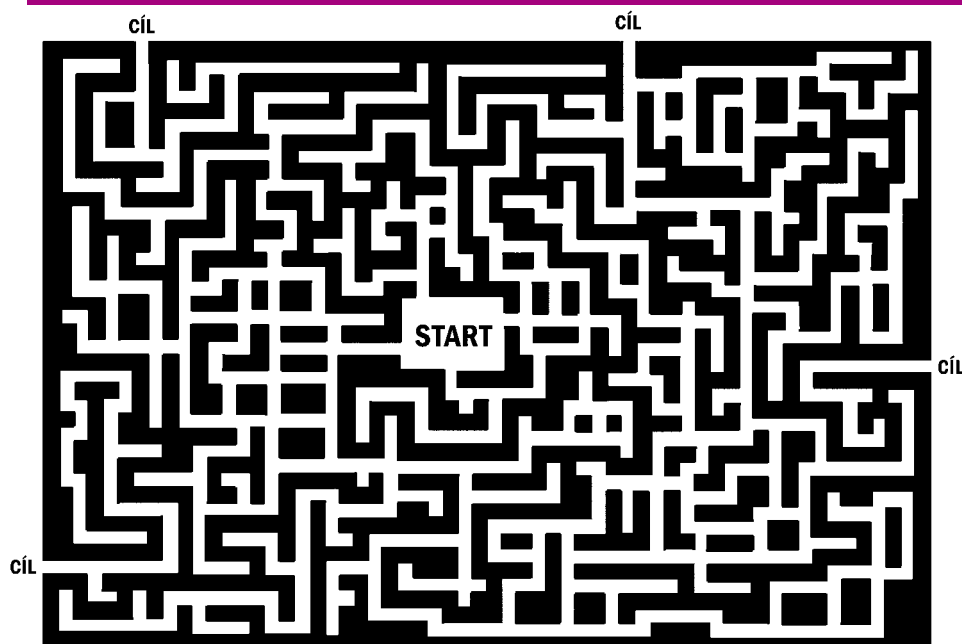
5

6

Ukázka práce v oboru reprodukční grafik pro média
D. Popyk, 3.S

Namáhejte svůj mozek s Bezevšeho

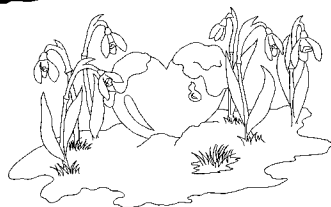

1. PROJDĚTE BLUDIŠTĚM

3			1		8	2		6
	5			6	9	3		
2		9						8
			9	8			7	2
8	7	2	4					
	9	5	7		2			4
	1	3	6	2			8	
	2			9	3	6	1	
	8	6	5	7	1	4		3

2		3	7		6	4		
9				2	8		7	
		7				2		5
	7	2	4	3				
			1			7	5	2
		9	6		2		4	1
	5		8	6			2	7
3	2			9	7		1	
7		8	2	1	4		6	3

2. VYLUŠTĚTE 2x SUDOKU

3. NAJDĚTE SPRÁVNÝ STÍN

PERLIČKY PERLIČKY

ODBORNÝ VÝCVIK

To jsme takhle jednou měli odborný výcvik. Dan si přinesl repráky a byl tak náš dočasný DJ. Na playlistu byl Eminem - Real Slim Shady. Začala hrát předehera, když v tom se otevřely dveře. Stojí v nich jedna z nejpovolanějších osob Polygrafky, zástupce ředitele pro odborný výcvik, pan Ivo Šabata. Už překračuje práh, když tu se ozve: „May I have your attention please?“ (Můžete mi věnovat svou pozornost, prosím?) Od té doby je to pro mě a Dana „Shaby“.

-NoName-

A ještě jedna kreslená perlička ze dne otevřených dveří

Nebojte se mně, já jen tak přísně vypadám.

1

FOTOGRAFUJ SE S BEZEVŠEHO

Je nutno připomínat dlouhodobé soutěže. Startuje třetí kolo soutěže o nejlepší fotografii s Bezevšeho. Vyfotografujte se na zajímavém místě, vymyslete netradiční záběr... Jediná podmínka je, že na fotografii musí být náš školní časopis Bezevšeho. Fotografie posílejte na bezevseho@sosmmp.cz. Soutěž trvá do září příštího školního roku.

2

4

3

5

BEZEVŠEH 52

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 500 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), R. Liščák, D. Budský (dom), L. Krupičková (flexik), K. Brodinová (šmudla), D. Kučerová (Danča), K. Jirchářová (Káta), M. Průša (Trucker), H. Poupová (Tápka), Š. Makovská (Šérly), P. Kůla (NoName), B. Liščáková (BL), D. Pavlíková (Yume Ookami). ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata